

ସ୍ତୁତି-ସାଳା

স্তুতি-মালা ।

শ্রীতৰুণৰাম ফুকন

ডিচেম্বৰ ১৯২৬ ।

বেচ্ কাপোৰ বন্ধা—২০
কেচা

প্ৰকাশক—
শ্ৰীহুগাঁধৰ বৰকটকী
২৪।১নং ওপৰ চাকুলিৰ বড়
কলিকতা।

কলিকতা।
২নং বেথুন ৰো, ভাৰতমিহিৰ যন্ত্ৰত,
শ্ৰীসৰ্বেশ্বৰ ভট্টাচাৰ্য্যৰ দ্বাৰা
মুদ্ৰিত।

মাতৃ দেবীৰ

শ্ৰীচৰণ উদ্দেশে

অতাজন পুত্ৰৰ

ভক্তিৰ উচৰ্গা

ভৰণ

প্ৰকাশকৰ নিবেদন

এই স্তুতি-পদ্যখিনি দেশভক্ত শ্ৰীযুক্ত তৰুণৰাম ফুকন দেৱে, তেখেতে যেতিয়া মহাত্মা গান্ধীৰ “অসহযোগিতা” আন্দোলনত যোগ দিয়াৰ হেতুকে এবছৰকাল শিলচৰ জেইলত বাস কৰিছিল, তেতিয়া লিখে। তেখেতে নিজেই প্ৰকাশ কৰিবলৈ তাক বাধি থৈছিল। কিন্তু কথাপ্ৰসঙ্গত মই প্ৰকাশ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰাত তেখেত বৰ আনন্দেৰে এই ভাৱ মোক গতাই দিয়ে। আজৰি পৰৰ লগৰীয়া স্বৰূপে সকলোৰে একোখন লৈ পুথিখনিলৈ বিশেষ আদৰ দেখুওৱাব বুলি আশা কৰিলোঁ।

১৮ ডিচেম্বৰ,
১৯২৬

}

শ্ৰীদুৰ্গাধৰ বৰকটকী

সূচী ।

বিষয়			পৃষ্ঠা
১।	ইষ্টদের স্তুতি	...	১
২।	শ্রীমধুসূদন স্তোত্র	...	২
৩।	শুক স্তুতি	...	৫
৪।	গোপাল স্তোত্র	...	৬
৫।	পিতৃ স্তোত্র	...	৮
৬।	মাতৃ স্তুতি	...	৯
৭।	কৃষ্ণনাম স্তুতি	...	৯
৮।	শুকমহিমা স্তব	...	১১
৯।	ব্রহ্মা স্তুতি	...	১২
১০।	বিবেক মঞ্জরী	...	১৩
১১।	কাশী স্তোত্র	...	১৯
১২।	লক্ষ্মী স্তুতি	...	২১
১৩।	দুর্গা স্তুতি	...	২২
১৪।	পৰমব্রহ্ম স্তুতি	...	২৪
১৫।	পৰমেশ স্তুতি	...	২৫
১৬।	আন্ততৌষ স্তুতি	...	২৬
১৭।	গীতাসার স্তোত্র (১)	...	২৭
১৮।	অন্নপূর্ণা স্তোত্র	...	৩০
১৯।	মহেশ্বর স্তোত্র	...	৩৩
২০।	বিশ্বেশ্বর স্তোত্র	...	৩৫
২১।	বিশ্বরূপ বন্দন	...	৩৭

বিষয়			পৃষ্ঠা
২২। গোপাল স্তোত্র	৪০
২৩। নাৰায়ণ স্তোত্র	৪১
২৪। কৃষ্ণ স্তোত্র	৪২
২৫। নবগ্রহ স্তোত্র	৪৪
২৬। মুরলীধর স্তোত্র	৪৬
২৭। মহাদক্ষী স্তোত্র	৪৮
২৮। ভক্তযোগী স্তোত্র	৪৯
২৯। গঙ্গা স্তুতি	৫০
৩০। কামাখ্যা স্তুতি	৫২
৩১। জ্ঞানযোগী স্তোত্র	৫৪
৩২। বর্শ্মযোগী স্তোত্র	৫৬
৩৩। কাকুতি	৫৮
৩৪। অভাজনব স্তুতি	৫৯
৩৫। সবস্বতী স্তুতি	৬২
৩৬। সূর্য স্তোত্র	৬৩
৩৭। পবনাস্ত্রা স্তোত্র	৬৩
৩৮। ভক্ত স্তুতি	৬৫
৩৯। গীতাসার স্তোত্র (২)	৬৬
৪০। দুর্গানাম স্তুতি	৬৭
৪১। অক্ষব্রহ্ম স্তোত্র	৬৮
৪২। জগদ্ধাত্রী স্তুতি	৬৯
৪৩। গীতাসার স্তোত্র (৩)	৭০
৪৪। গীতাসার স্তোত্র (৪)	৭১

	বিষয়			পিঠি
৪৫।	গীতা সাৰ স্তোত্র (৫)	৭৩
৪৬।	দশাবতার স্তোত্র	৭৪
৪৭।	গণেশ স্তোত্র	৭৫
৪৮।	ঈশস্তুতি	৭৬
৪৯।	পৰমব্রহ্ম স্তোত্র	৭৭
৫০।	শনি স্তুতি	৭৮
৫১।	মহামায়া স্তুতি	৭৯
৫২।	মহাদেৱ স্তুতি	৭৯
৫৩।	চন্দ্ৰমৌলী স্তোত্র	৮০
৫৪।	স্তুতি	৮২

ବ୍ରତ-ଆଳା ।

ইষ্টদের স্তুতি ।

অজ্ঞান আন্ধারে সদা চাকি আছে মোৰ মন
দিয়া প্রভু জ্ঞানৰ পোহৰ ;
ভক্তিহীন মূঢ়মতি তুমি বিনে নাই গতি
অন্ত কৰা মায়াৰ মোহৰ ।
দুখ যদি আহে প্রভু কাতৰ নহওঁ যেন
ভাবোঁ জানো তোমাৰেমে দান ;
তোমাৰ চৰণ চাই মনে জানো বল পাই
তোমাতেই মজি থাকে মন ।
বিষয়তো থাকি যেন তোমাত নুগুছে ৰতি
সত্য বস্তু পাওঁ দৰ্শন ;
সত্যৰ কাৰণে যেন স্মৃথ ভোগ পৰিহৰি
লব পাৰোঁ সাৱটি মৰণ ।
মৰণৰ ভয়ে প্রভু মনক ব্যাকুল কৰে
মায়াই আকুল কৰে প্ৰাণ ;
ইতো দেহা যদি যাই আত্মাৰ মৰণ নাই
দিয়া প্রভু এই সজ জ্ঞান ।

কৰ্ম সदा কৰোঁ যেন . . . কৰ্ত্তব্য পথক চাই
 ফল আশা কৰ্ম্মৰ বন্ধন ।
 আকুল আত্মৰ ভৈলোঁ . . . মায়াৰ মোহত পৰি
 কৰা প্রভু মায়াৰ নিৰ্জান ॥

শ্রীমধুসূদন স্তোত্র ।

দুৰ্ঘোৰ সংসাৰ মায়া . . . কিমতে গুছাম প্রভু
 দিয়া মোক এই সজ জ্ঞান ;
 কাল মায়া টোপনিত . . . অচেতনে আছোঁ পৰি
 বক্ষা কৰা শ্রীমধুসূদন ।
 তুমি বিনে গতি নাই . . . তুমিসে শৰণ মোৰ
 পাপপঙ্কে পৰি যায় প্রাণ ;
 কৃপা কৰা হে হৰি . . . চৰণে শৰণ মাগোঁ
 বক্ষা কৰা শ্রীমধুসূদন ।
 পুত্ৰ দাৰা গৃহ আদি . . . মায়াই মুহিছে মোক
 বিষয়তে সদা মোৰ মন ;
 বিষয় বিষৰ জালে . . . জলা-কলা ইতো দেহা
 বক্ষা কৰা শ্রীমধুসূদন ।

ভক্তিহীন মূঢ়মতি সদায় পাপত বতি
 দুখ শোকে পীড়ে ঘনে ঘন ;
 সহায় সাবধি হোন বোগে শোকে দেহা ক্ষীণ
 বক্ষা কৰা শ্রীমধুসূদন ।
 অহা যোৱা মাত্ৰ সাৰ নাই তাৰ পাৰাপাৰ
 লভি জন্ম পুনৰ মৰণ ;
 শ্রাস্ত ভৈলোঁ হে হৰি চৰণে চপাই ধৰি
 বক্ষা কৰা শ্রীমধুসূদন ।
 অশেষ গৰ্ভত বাস ভাবি মনে লাগে ত্ৰাস
 জন্ম দুখ মৰণ সমান ;
 জঠৰ যন্ত্ৰণা অতি গুছুৱাহা জগপতি
 বক্ষা কৰা শ্রীমধুসূদন ।
 বিবুধিত পৰি স্বামি শৰণ পশিলোঁ আমি
 তুমি হৰি প্রপন্ন তাৰণ ;
 পাৰ কৰা দুখসিন্ধু অনাথ জনৰ বন্ধু
 বক্ষা কৰা শ্রীমধুসূদন ।
 দুনাই নকৰোঁ বুলি দুনাই দুনাই কৰি
 কৰি আছোঁ পাপ অগণন ।
 সি পাপসাগৰ হস্তে পাৰ কৰি কৃপাময়
 বক্ষা কৰা শ্রীমধুসূদন ।
 স্নকস্মৃত নাহি মতি কুকস্মৃত সদা বতি
 সংসাৰত মজি আছে মন ;

মোহমায়া দূৰ কৰি চৰণে চপাই ধৰি

ସମ୍ମାନ କରା ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ ।

পশু পক্ষী আদি করি বহু জন্ম লভি আছো

কোটা কোটা জনম মরণ :

আদি অন্ত নাই তার তোমাকে কবিছে। মাঝ

ବନ୍ଧା ବା ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ ।

ভয়ত কাতৰ হই বলকি ফুৰিছোঁ প্ৰভু

উত্তাবল সদা মোৰ মন :

মোৰ সম অল্পমতি নাই আৰু জগপতি

ବନ୍ଧା ବା ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ ।

আর যদি জন্ম পাওঁ তোমাতে শরণ লওঁ

তুৰা পাবে ভক্তি অনুক্ষণ ।

এয়ে যেন মোৰ হয় কৃপা কৰা দয়াময়

ବନ୍ଧା କରା ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ ।

চন্দ্র সূর্য্য গ্রহ আদি ঘূৰি ঘূৰি ফুৰে সবে

সি সবৰো কৰ্ম্মৰ বন্ধন :

যি জনে তোমাত প্রভু একান্তে শরণ লয়

বাথা তাক শ্রীমধুসূদন ।

এতেকে পৰমেশ্বৰ দাস ভৈলোঁ। চৰণৰ

লোরা প্রভু দেহ প্রাণ মন ;

চৰণ ছত্ৰৰ ছাঁয়া দিয়া দূৰ কৰা মায়া

ब्रम्हा कवा श्रीमधुसूदन ।

শুকদেৱে বচা ইতো শ্ৰীমধুসূদন স্তুতি
 ভণে ময় কিঙ্কৰ তৰুণ ;
 প্ৰভু তুমি আশুতোষ বঢ়া টুটা শত দোষ
 ক্ষমিয়োক শ্ৰীমধুসূদন ॥

গুৰু স্তুতি ।

অখণ্ড মণ্ডলাকাৰ ব্যাপি আছে চৰাচৰ
 আদি অন্ত মাজ নাই যাৰ ;
 অব্যক্ত ঈশ্বৰ ৰূপ সাক্ষাৎ কৰায় যেয়ে
 সেই গুৰুপদে নমস্কাৰ ।
 অভ্জান আন্ধাৰে য়েবে দৃষ্টি বোধ কৰি ৰাখে
 নাই শক্তি তত্ত্ব দেখিবাৰ ;
 জ্ঞানৰ পোহৰ দিয়া স্বৰূপ দেখায় যেয়ে
 সেই গুৰুপদে নমস্কাৰ ।
 নমো নমো গুৰুদেৱ ঈশ্বৰ স্বৰূপে প্ৰভু
 যাৰ বাক্য অমৃত সমান ;
 যাক পিয়া মূঢ় নৰে সংসাৰ সাগৰ তৰে
 সেই গুৰুপদে নমস্কাৰ ।
 নমো গুৰু কৃপাময় কৃপাৰ সাগৰ তুমি
 তুমি দেৱ জ্ঞানৰ মূৰতি ;
 তোমাৰ চৰণপদ্মে ভক্তি যেন থাকে সদা
 কৰোঁ প্ৰভু কাতৰে মিনতি ।

গোপাল স্তোত্র ।

নবীন নীৰদ শ্যাম বর্ণে দেহ অনুপাম
 সুনীল কমল যেন আঁখি ;
 বল্লবি নন্দন হরি চায় চক্ষু টের করি
 মুখে অল্প মনোহর হাসি ।
 সুনীল কুঞ্চিত কেশ মধুর মোহন বেশ
 গলে শোভে বনমালা কত ;
 কাণত কুণ্ডলকাস্তি হিয়াত মুকুতাপাশ্তি
 বিমোহিত ব্রজবাসী যত ।
 স্বর্ণের কিরীটি শীরে বায়ু আসি অতি ধীরে
 পীতাম্বর দোলায় সঘনে ;
 গোপীৰো হৃদয় মন দোলে লগে ঘনে ঘন
 প্রেমভার উপজিয়া মনে ।
 মধুর বংশীর ধ্বনি সবে শুনে তরু মানি
 গোপীর আকুল করে প্রাণ ;
 আনন্দে যশোদা আই চাৰি ভিতি ঘূৰি চাই
 কৃষ্ণ বিনে নেদেখয় আন ।
 পিন্ধিছে বিচিত্র বাস করি অতি লয়লাস
 কৃষ্ণ বিনে নাই চিন্তা আন ;
 মোহিত গোপৰ বধু পিয়ে মুখপদ্মমধু
 কটাক্ষে মোহিত করি প্রাণ ।

গোপশিশু সমে মিলি যমুনাত করে কেলি

ধেনু চাৰি করে কত খেলা ;

শীতল কদম তলে ধীৰে য়েবে বায়ু বলে

থাকে তাতে শ্রুতি কতো বেলা ।

বত্নগিৰি ওচৰত বত্নাসন ওপৰত

বহি থাকে সময়ত গই ;

গোবৰ্দ্ধন বিতোপন তাভো বহি বহু ক্ষণ

থাকে বাস বসোৎফুল্ল হই ।

ইন্দ্রে য়েৰে বাৰে বাৰে বৰষিলে ধাৰাসাৰে

হোৱে যেন জলৰ প্লাৱন ;

হাঁসি তেবে চক্ৰপাণি নিবাৰিলা তুচ্ছ মানি

বাওঁ হাতে ধৰি গোবৰ্দ্ধন ।

মধুৰ বেণুৰ বৰে হেম্বেলায় ফুৰে সবে

দামুৰি সহিতে যত গাই ;

কৃষ্ণৰ চৌপাশে ঘূৰি কাণ থিয় কৰি কৰি

চায় কৃষ্ণ দুনাই দুনাই ।

দণ্ডপাশ হাতে ধৰি গোপগণে আছে বেঢ়ি

গোপিনী সকলে গীত গাৱে ;

নাৰদাদি ঋষি মানে মূললিত নামগানে

স্তুতিবাদ করে পৰি পাৱে ।

সহস্ৰ বছৰ ধৰি কঠোৰ তপস্তা কৰি

অস্ত বাৰ গোপীয়ে নাপায় ;

স্নেহত যশোদা মাঝে ভক্তিত গোবাল ছায়ে
 প্রণয়ত গোপিনীয়ে পায় ।
 ভক্তি হীন শ্রদ্ধা হীন ময় মূঢ় অতি দীন
 পূজা মন্ত্র নাজানো কিঞ্চিৎ ;
 তরুণো তোমাঝে দাস হেন জানি জগদাপ
 তুরা পারে নকরা বঞ্চিত ।

পিতৃ স্তোত্র ।

তোমার চরণপদ্ম আরাধ্য আমার
 তুমি দেব জন্মর কারণ ;
 নিঃশূল জ্ঞানর দাতা তুমি গুরু মোর
 সেবা করোঁ তোমার চরণ ।
 প্রাণবো অধিক দেখা পুত্রক তোমার
 তুমি সর্ব সুখর নিদান ;
 আশুতোষ শিররূপী ঈশ্বর সমান
 পৰি করোঁ চরণ বন্দন ।
 অপবাধ ক্ষমা করা দয়ালু তুমি
 তযু কৃপা অসীম অপার ;
 দুঃখভ মানব জন্ম তোমাঝে কারণ
 পারে পৰি করোঁ নমস্কার ।

পিতা ধৰ্ম্ম পিতা স্বৰ্গ পিতায়েসে তপ
 পিতৃ ভক্তি মুক্তিৰ কাৰণ ;
 পিতৃদেৱ তুষ্ট হলে তুষ্ট সৰ্ব দেৱ
 জানি পদে পশিলেঁ শৰণ ।

মাতৃ স্তুতি ।

দয়াৰ জীৱন্ত মূৰ্ত্তি ত্যাগৰ প্ৰতিমা
 পুত্ৰৰ আৰাধ্যা তুমি আই ;
 ঈশ্বৰী স্বৰূপা তুমি তুৱা পাৱ সেবি
 জীৱন্ততে মোক্ষ পদ পাই ।

কৃষ্ণনাম স্তুতি ।

গোকুলৰ প্ৰাণ হৰি গোপীৰ বল্লভ ।
 গোতমীৰ প্ৰিয় প্ৰভু যোগীৰ স্থলভ ॥
 নাৰায়ণ নৰবীৰ নিৰঞ্জন হৰি ।
 নৰসিংহ নাগনাথ নৰকাস্ত কাৰী ॥
 পীতাম্বৰ পদ্মনাভ পতিত পাবন ।
 পৰম পৱিত্ৰ শিব সত্য সনাতন ॥
 বসুৰ নন্দন তুমি ৰাৱণৰ অৰি ।
 নমস্কাৰ কৰেঁ প্ৰভু চৰণত পৰি ॥

বিশ্বেশ্বর বিশ্বরূপ বিষ্ঠল বামন ।
 বাসুদেব বনমালী বন্ধ বিমোচন ॥
 দামোদর দিব্য সিংহ দৈত্যের দমন ।
 দৈবকী হৃদয়ানন্দ নন্দর নন্দন ॥
 মুকুন্দ মুরারি হরি মুষ্টির মর্দন ।
 খঞ্জকেশ মহাবাহু কেশি নিসূদন ॥
 কেশর কমলাকান্ত কমলার পতি ।
 কাতরে কাকূতি কৰেঁ সাধা মোর গতি ॥
 ভূধর ভুবনানন্দ ভূতর ভাবন ।
 ভাবগম্য ভবনাথ ভবর কাৰণ ॥
 জগন্নাথ জনার্দন জাত্য বিনাশক ।
 জগতর পতি জয় জগত পালক ॥
 চিদানন্দ চিত্তরূপ শ্রীমধুসূদন ।
 চক্রধারী চতুভূজ চানুর মর্দন ॥
 শ্রীকর শ্রীনাথ সোম্য শ্রীকংস লাক্ষিত ।
 শ্রীধর কৰুণাময় ভকত বাঞ্ছিত ।
 যোগেশ্বর যজ্ঞপতি যশোদা নন্দন ।
 যোগীর হৃদয়ানন্দ আনন্দ বর্ধন ॥
 শালগ্রাম শিলারূপী শঙ্খচক্রধর ।
 স্তবাস্তবে সদা মেয়ে জুৰি দুই কৰ ॥
 ত্রিবিক্রম তপোমূর্তি ত্রিতাপ নাশন ।
 তুলসীর প্রিয় তুমি জগত বন্দন ॥

লোকেশ্বর লক্ষ্মীপ্রিয় লীলাময় হরি ।
তরুণে শরণ মাগে লয়ো দাস কবি ॥

গুরুমহিমা স্তব ।

সুন্দর সুরূপ নীরোগ শরীর
যশস্তার নাই পাৰ ।

গুরুপাদপদ্মে যদি ভক্তি নাই
বিফল জনম তার ॥

পুত্র দারা ধন বাস্কর স্বজন
সবেও আছয় যাব ।

গুরুপাদপদ্মে ভক্তিহীন যদি
বিফল জনম তার ॥

বেদ শাস্ত্র আদি গদ্য পদ্য মানে
সদায় কণ্ঠত যাব ।

গুরুপাদপদ্মে ভক্তিশূন্য ভৈলে
বিফল জনম তার ॥

স্বদেশে বিদেশে গণ্যমান্য সদা
আচারো পবিত্র যাব ।

গুরুপাদপদ্মে ভক্তিহীন ভৈলে
বিফল জনম তার ॥

ৰাজা মহাৰাজ	ৰাজ চক্ৰবৰ্তী
পাদ সেৱা কৰে যাৰ	
গুৰুপাদপদে	ভক্তি যদি নাই
বিফল জনম তাৰ ॥	
দাতাকৰ্ণ সম	দানৰ প্ৰভাৱ
অতুল সম্পদ যাৰ ।	
গুৰুৰ চৰণে	ভক্তি বিনে জানা
বিফল জনম তাৰ ॥	
ঐশ্বৰ্য্য সম্পদ	পত্নীৰো সন্তোষ
অনাসক্ত মন যাৰ ।	
গুৰুপাদপদে	ভক্তি যাৰ নাই
বিফল জনম তাৰ ॥	

ବନ୍ଧା ସ୍ମୃତି ।

জীৱৰ আশ্ৰয় হেতু মোক্ষৰো তুমিসে সেতু
তুমি প্ৰভু বিশ্ব চৰাচৰ ;
জ্ঞানময় সত্যৰূপ তুমি প্ৰভু জগত্ৰূপ
তোমাকেই কৰোঁ নমস্কাৰ ।
তুমি বিনে নাই আন তুমি ব্ৰহ্ম তুমি প্ৰাণ
ব্যাপি আছা বিশ্ব চৰাচৰ ;

নিগুণ গুণৰ বাজ আদি অন্ত নাই মাজ
তোমাকেই কৰে। নমস্কাৰ।

সৃষ্টি স্থিতি প্রলয়ৰ তুমি কৰ্ত্তা জগতৰ
নিৰ্ব্বিকাৰ তুমি পৰাৎপৰ ;

অজ্ঞান পালন করি তুমি মাত্র আছা হবি
তোমাকেই করোঁ। নমস্কার ।

তুমি অগতিৰ গতি নমো নমো জগপতি
নমো দেব জগতৰ সাৰ :

নমো দেব নিৰঞ্জন শির সত্য সনাতন
তোমাকেই কৰেঁ। নমস্কাৰ ।

অব্যক্ত ঈশ্বৰ স্বামী কিমতে ভজিবোঁ আমি
ভক্তিহীন মই দুৰাচাৰ ;

দিয়া প্রভু তত্ত্বজ্ঞান কৰা মোক পৰিত্ৰাণ
তোমাকেই কৰে। নমস্কাৰ ।

বিবেক মঞ্জরী ।

দিন্ বাতি গধূলি সাঁজ বাতি পুৱা,
জাৰ গৈ বসন্তৰ শুদা অহা যোৱা ।
কালে ৰং কৰি থাকে পৰমায়ু যায়,
আশা কিন্তু লাগি থাকে তাৰ শেষ নাই

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা বতি,
 গোবিন্দ গোবিন্দ ভজা মূঢ়মতি ।
 অস্তকে লগ পালে জানিবা মনাই,
 গোবিন্দত বিনে কাৰো আন গতি নাই ॥
 পিঠিত বদৰ তাপ আগে মাথোঁ জুই,
 আঠু ছুটি সারটিয়েই থাকোঁ বাতি শুই ।
 জীৱ ধৰোঁ ভিক্ষা মাগি তৰুতলে বাস,
 তথাপিও নুগুছয় মোৰ ইতো আশ ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা বতি.....ইত্যাদি
 টকা কড়ি ধন সোণ দিব পাৰামানে,
 মৰম কৰিব সবে আপোনাৰ জনে ।
 অশক্ত শৰীৰ মন পৰি থাকা য়েৰে,
 বাৰ্তাও তোমাৰ জানা নুহুধিব কেৱে ।

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা বতি...
 জটা ৰাখোঁ সময়ত কেশহীন কৰোঁ,
 গেৰুৱাকে আদি কৰি বহুবেশ ধৰোঁ ।
 পেটৰ কাৰণে ভেষ নাই তাৰ পাৰ,
 দেখিও নেদেখোঁ কিন্তু অসাৰ সংসাৰ ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা বতি...
 পঢ়ে গীতা ভক্তি ভাৱে সদা যিতো জনে,
 এটুপি গঙ্গাৰ পানী খায় ভক্তিমনে ।

এবার বিষ্ণুর নাম মনে ঘিবা স্মরে,
কি করিব পাৰে তাক যমৰ কিঙ্কৰে ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি...
শিথিল সকলো অঙ্গ শুভ্র কেশজাল,
দাঁত নাই সোলা আৰু কেৱল কঙ্কাল ।
লাখুটিত ভিৰ দিহে চলিছে ককাই,
তথাপি আশাৰ কিন্তু ওৰ পৰা নাই ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি,
গোবিন্দ গোবিন্দ ভজা মুঢ়মতি ।
অস্ত্ৰকে লগ পালে জানিবা মনাই,
গোবিন্দত বিনে কাৰো আন গতি নাই ॥
সৰু সৰু লৰা ফুৰে বঙতেই মতি,
ডেকা মানে দেখা যায় গাভৰুতে ৰতি ।
বুঢ়া হলে বহি বহি চিন্তোতেই যাই
পৰম ব্ৰহ্মত মন কাৰোৱেই নাই ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি...
পুনৰ জনম লভি পুনৰ মৰণ,
জননীৰ জঠৰত পুনৰ বন্ধন ।
কৃপা কৰি পাৰ কৰা মুৰাৰি সংসাৰ
অপাৰ জানিলোঁ ইতো নাই পাৰাপাৰ ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি...
ৰাতি আহে দিন যায় দুনাই দুনাই,

ঘূৰি ঘূৰি পথ মাহ আহে আৰু যায় ।
 সলাই সলাই আহে বছৰ অয়ণ,
 তথাপিও নাই কিন্তু আশাৰ মৰণ ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি...
 বয়সৰ লগে শেষ কামৰ বিকাৰ,
 পানী অস্ত্ৰে যেনে থাকে পুখুৰীৰ পাৰ ।
 অভাৱত তৰিবৰ ৰক্ষা হেতু নাই,
 তৰু জ্ঞান পালে তেৰে গুছে সমুদাই ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি...
 নাৰীৰ স্তনত যিটো মনত বিচাৰ,
 মিছা বুলি জানা সিটো মায়াৰ বিকাৰ ।
 দকই গমি চালে বুজি পাবা সাৰ,
 সিটো মাথোঁ তেজমাংসৰ বিকাৰ ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি
 গোবিন্দ গোবিন্দ ভজা মূঢ়মতি ।
 মৰণে লগ পালে জানিবা মনাই,
 গোবিন্দত বিনে কাৰো আৰ পতি নাই ॥
 তুমি কোন্ মই কোন্ কৰ পৰা আহিলোঁ,
 কোন্ মাতা কোন পিতা কেনেকই লভিলোঁ ।
 বিচাৰ কৰিলে পাবা অসাৰ সংসাৰ,
 সপোন মাথোন সবে নাই একো সাৰ ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি...ইত্যাদি

লোৱা মুখে হৰিনাম সহস্ৰেক বাৰ,
 শ্ৰীপতিৰ ৰূপধ্যান হৃদে কৰা সাৰ ।
 সৎ সঙ্গ লোৱা মন থিৰ কৰা তাতে,
 দুখীয়াক দান কৰা দুখ গুচে যাতে ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি... ॥
 জীৱটি নেয়ায় মানে দেহটিক ধৰি,
 লয় সকলোৱে তাৰ কুশল বাতৰি ।
 জীৱশূন্য দেহা দেখি ভাৰ্য্যা আদি কৰি,
 নাচাপে ওচৰ কেও মৰণক ডৰি ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি... ॥
 মনৰ স্মৃতিত কৰে বমণী সন্তোষ,
 ফলত প্ৰবেশ কৰে শৰীৰত ৰোগ ।
 যদিও নিতৌ লোক যাতনাত মৰে,
 তথাপিও জানি শুনি পাপকে আচৰে ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি... ॥
 ফটা কানি আনি আনি কঁঠা কৰি লোৱা,
 পাপপুণ্যশূন্য ইটো বাট ধৰি যোৱা ।
 তুমি নাই তেওঁ নাই নাই এই লোক,
 এই সত্য জানি শুনি নকৰিবা শোক ॥

হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা ৰতি,
 গোবিন্দ গোবিন্দ ভজা মূঢ়মতি ।

মরণে লগ পালে জানিবা মনাই,
 গোবিন্দত বিনে কারো আন গতি নাই ।
 সাগরসঙ্গম আদি যত তীর্থস্থান,
 তাতো গৈ যদি ভ্রমি কৰি আহা স্নান ।
 ত্রুত যজ্ঞ ক্রপ তপ যত কৰা দান,
 জ্ঞান বিনে একোতেই নাই পৰিত্রাণ ॥
 হেন জানি গোবিন্দপদে কৰা বতি... ॥
 জ্ঞানহীন অল্লমতি জ্ঞান বিনে নাই গতি,
 জানি এই সত্য অনুপাম ।
 শঙ্কৰৰ মূল চাই তৰুণ কিঙ্কৰে গায়,
 লোৱা সদা গোবিন্দৰ নাম ॥
 গৃহ বা অৰণ্য মানত সমান
 বিবেকো আছয় যাৰ ।
 গুৰুপাদপদ্মে ভক্তিৰ অভাৱে
 ফল জনম তাৰ ॥
 ভূপতি সন্ন্যাসী গৃহী ব্রহ্মচাৰী
 জ্ঞানী বা অজ্ঞানী নৰে ।
 গুৰুৰ চৰণে দৃঢ় ভক্তি ভৈলে
 ব্রহ্মপদ লাভ কৰে ॥

কালী-স্তোত্র ।

পিতৃ মাতৃ আদি মানে আপোনাৰ বন্ধু জনে
আওকাণ কৰি এৰে যেনে ;
ঘূৰি ঘূৰি ফুৰি চায় যাৰ কতো গতি নাই
তাৰ গতি বাৰাণসী তেবে ।
হাড় ছাল মাথো সাৰ শৰীৰত ব্যাধিভাৰ
নাই পথ্য ঔষধৰ নাম ;
সকলোৱে মুখ চায় পুৰ্তো যে কৰেঁতা নাই
তাৰ গতি বাৰাণসী ধাম ।
পদে পদে বিপদৰ নাই সীমা সংখ্যা যাৰ
যাৰ নাই সম্পদৰ লেশ ;
একেবাৰে নিৰুপায় যাৰ কতো গতি নাই
তাৰ গতি বাৰাণসী দেশ ।
দিনেৰাতি কৰে পাপ পায় শোক পৰিতাপ
মুক্তিৰ উপায় নাই যাৰ ;
দুখতেই দিন যায় যাৰ কতু গতি নাই
তাৰ গতি বাৰাণসী পাৰ ।
সংসাৰৰ ভয়ে যাৰ কল্পে হিয়া অনিবাৰ
বন্ধনত পৰি যায় প্ৰাণ ;

বিষয় বিষক খাই জ্বলি পুৰি প্রাণ যাই
 তাৰ মাথোঁ বাৰাণসী স্থান ।
 আচাৰ বিচাৰ হীন কুকৰ্ম্মতে সদা লীন
 নামানয় শাস্ত্রানুপাম ;
 অনাচাৰী পশুপ্রায় যাৰ কতো গতি নাই
 তাৰ গতি বাৰাণসী ধাম ।
 তপ জপ যজ্ঞ দান ধৰ্ম্ম কৰ্ম্ম আদি জ্ঞান
 নাই মুখে ঈশ্বৰ নাম ;
 মানবো জনম পাই যাৰ কতো গতি নাই
 তাৰ গতি বাৰাণসী ধাম ।
 পদে পদে অপমান কৰে সবে হেয়জ্ঞান
 ঘিণ কৰে শুনিলেই নাম ;
 যেতিয়া দেখিবা চাই আৰু কতো গতি নাই
 তাৰ গতি বাৰাণসী ধাম ।
 শঙ্কৰৰ পদ চাই তৰুণ মুকুথে গায়
 যদি কৰা মুকুতিত আশ ;
 বিষয় হুংক এৰি বোলা মুখে হৰি হৰি
 স্তুতে কৰা বাৰাণসী বাস ।

লক্ষ্মী-স্তুতি ।

महाभारत महालक्ष्मी

শ্রবণ পূজিতা ;

শব্দ-চক্র-গদা হস্ত

জগত বন্দিতা ।

না বায়গ সঙ্গে সদা।

গৰুড়ত চৰা ;

মহাপাপ হন্তে তুমি

পাতকিক তাৰা ।

ବର ଦାନ କରା ତୁମି

ଦୁଧ କଷା ନାଶ :

যুক্ত করা জোর সবে

কাটি মায়াপাশ ।

আদ্যা শক্তি যোগমায়া

মহেশ্বরী দেবী ;

মুক্ত হয় সিদ্ধগণ

তযু পদ সেবি ।

शुद्ध मूल्य सर्वद्वारा

ব্রহ্ম স্বরূপিণী :

দেবগণে স্তুতি করে

জুৰি দুই পানি ।

নাৰায়ণী ক্ষমাশীলা
মই পাপী অতি ;
দয়া কৰি দয়াময়ী
সাধা মোৰ গতি ।

দুৰ্গা স্তুতি ।

শিবৰ ঘৰিণী	বিশ্বৰূপা তুমি
জগত বন্দিতা আই ;	
তোমাৰ চৰণে	শৰণ পশিলেঁ।
তুমি বিনে গতি নাই ।	
জ্ঞানৰ আধাৰ	সদানন্দময়ী
মোক্ষৰো তুমি উপায় ;	
অপৰ্ণা পাৰ্বতী,	সাধা মোৰ গতি
তুমি বিনে গতি নাই ।	
অনাথ আতুৰ	তৃষ্ণাত আকুল,
জীৱন্ততে মৰা প্ৰায় ;	
সি সবাবো দেবী	তুমিয়ে জননী
তুমি বিনে গতি নাই ।	
ঘোৰ অৰণ্যত	বণৰ মাজত
শত্ৰুৱে যেতিয়া পায়,	

জগত তাৰিণী	দুখ বিনাশিনী
তুমি বিনে গতি নাই ।	
সংসাৰ সাগৰ	নাই পাৰাপাৰ
তাত পৰি তল যায় ;	
নৌকা স্বৰূপিণী	তুমি মা জননী
তুমি বিনে গতি নাই ।	
হৃদগু অম্বৰ	অখণ্ড প্রতাপ
চণ্ডৰ প্রকোপ পাই ;	
ইয়োও তোমাতে	শৰণ মাগিলে
তুমি বিনে গতি নাই ।	
অদ্বিতীয়া তুমি	বিষু আৰাধিতা
তোমাৰ চৰণ চাই ;	
স্বৰাস্বৰ নৰে	আৰাধনা কৰে
তুমি বিনে গতি নাই ।	
ইড়া পিঙ্গলাও	স্বমুখ্যও তুমি
তুমিয়ে প্রকৃতি আই ;	
শিবানী ভবানী	ত্রিতাপ তাৰিণী
তুমি বিনে গতি নাই ।	
শক্রব্যাধি চোৰ	কোপ নৃপতিৰ
সবাবো তুমি উপায় ;	
তাহি দুৰ্গে বুলি	শৰণ মাগিছোঁ
তুমি বিনে গতি নাই ।	

পৰম ব্ৰহ্ম স্তুতি ।

তুমি ব্ৰহ্মা তুমি বিষ্ণু
শিৱ সনাতন ;
সৃষ্টি স্থিতি প্ৰলয়ৰ
তুমিয়ে কাৰণ ।
প্ৰকৃতিৰ স্ৰষ্টা তুমি
প্ৰকৃতিৰ বাজ ;
নিজেই প্ৰকৃতি ৰূপে
কৰিছা বিৰাজ ।
ভক্তৰ কাৰণে তুমি
ধৰা নানা ৰূপ ;
যি ভাবে তোমাক ভজে
সেয়েই স্বৰূপ ।
সূৰ্য্যৰূপ ধৰি কৰা
তেজৰ বিকাশ ;
চন্দ্ৰৰূপে শীত বশ্মি
কৰিছা প্ৰকাশ ।
মৃত্যুৰ স্ৰজন কৰ্তা
মৃত্যুঞ্জয় হৰি ;

মৃত্যুযো শরণ মাগে
 তুহা পারে পৰি ।
 পণ্ডিত জনৰ গুৰু
 বেদৰ স্বৰূপ ;
 বেদকো স্রজন কৰা
 তুমি জগত্প ।
 অক্ষৰ পৰম ব্রহ্ম
 জ্যোতিৰ আধাৰ ;
 তুমি শব্দ বীজ মন্ত্ৰ
 তুমিয়ে ঔঙ্কাৰ ।
 তুমি বিনে গতি নাই নিশ্চয় জানিলেঁ ।
 তোমাকে কাকূতি কৰি শৰণ পশিলেঁ ॥

—•—

পৰমেশ স্তুতি ।

ব্রহ্মা আদি দেৱে যাৰ পদ সেৱে
 স্তুতি কৰে দেৱগণে ;
 বেদোপনিষদ গীতা ভাগৱত
 যাৰ মহিমাক ভণে ;
 ধ্যানত তন্ময় যোগীৰ হৃদয়
 ৰূপ ধ্যান কৰে যাৰ ;
 স্মৰাম্ভৰ নৰে সহস্র বৎসৰে
 তত্ত্বৰ নপায় পাৰ ;

ভস্মে দীপ্তিমান দেব পঞ্চানন
 নীল কণ্ঠে শোভে অতি ।
 জটা জুট ধারী দেৱ ত্ৰিপুৰাৰি
 শিৱ সত্য সনাতন ;
 জন্ম মৃত্যু জৰা আদি অন্ত হীন
 বিশ্বৰ আদি কাৰণ ।
 তুমি বিশ্বেশ্বৰ জগত ঈশ্বৰ
 তৰুণ কিল্কৰ আমি ;
 প্ৰভু আশুতোষ ক্ষমি মোৰ দোষ
 উদ্ধাৰ কৰাহা স্বামী ।

গীতাসাৰ স্তোত্ৰ (১) ।

আদি অন্ত মধ্য নাই ব্যাপি আচা তুমি,
 দ্বাদশ আদিত্য মध्ये বিষ্ণুরূপ তুমি ।
 জ্যোতিৰ মধ্যত তুমি ৰবি অংশুমান,
 বায়ুৰ মধ্যত তুমি মৰীচি প্ৰমাণ ।
 নক্ষত্ৰৰ মध्ये দেৱ শশী প্ৰভাকৰ,
 শ্ৰেষ্ঠৰ ভিতৰে আচা হুয়া শ্ৰেষ্ঠতৰ ।
 বেদৰ ভিতৰে সাম বাসব দেৱৰ,
 ইন্দ্ৰিয়ৰ মध्ये মন চেতনা ভূতৰ ।

শঙ্কৰ ৰুদ্ৰৰ মাজে যক্ষৰ কুবেৰ,
 বসুৰ পাবক তুমি মেৰু পৰ্বতৰ ।
 পুৰোহিত মध्ये গুৰু বৃহস্পতি সাৰ,
 সেনানীৰ মध्ये স্কন্দ পানীৰ সাগৰ ।
 মহৰ্ষিৰ মध्ये ভৃগু বাক্যৰ অক্ষৰ,
 হিমালয় পৰ্বত শ্ৰেষ্ঠ জপ যজ্ঞেশ্বৰ ।
 নাৰদ দেবৰ্ষি মध्ये অশ্বথ বৃক্ষৰ,
 মুনিৰ কপিল চিত্ৰবথ গন্ধৰ্বৰ ।
 অশ্বমধ্যে উচৈঃসৱা গজে ঐৰাৱত,
 তুমি নৰাধিপ ৰাজ নৰৰ মধ্যত ।
 কামধেনু দুহুৱতী গাভীৰ শ্ৰেণীত,
 অস্ত্রমাজে বজ্ৰ তুমি জানিছোঁ নিশ্চিত ।
 উপভিক্কাৰক মध्ये ৰূপ কন্দৰ্পৰ,
 সৰ্পৰ বাসুকি তুমি অনন্ত নাগৰ ।
 অৰ্য্যমা পিতৃৰ মध्ये জলেশ বৰণ,
 নিয়মকাৰক মध्ये যম নিদাৰুণ ।
 জ্যোতিষীৰ মध्ये তুমি জানি আছেঁ। কাল,
 দৈত্যৰ মধ্যত তুমি প্ৰহ্লাদ কেৱল ।
 মৃগৰ মাজত সিংহ পক্ষীৰ গৰুড়,
 বেগবান মध्ये তুমি স্বৰূপ বায়ুৰ ।
 অস্ত্ৰাধাৰী মध्ये বাম মৎস্যৰ মকৰ,
 প্ৰবাহিনী মध्ये গঙ্গা নাশিনী পাপৰ ।

সর্গাদিৰ মধ্যে তুমি আদি অস্ত্ৰ মাজ,
 আধ্যাত্ম বিদ্যাৰ ৰূপ তুমি বিদ্যাৰাজ ।
 তৰ্কৰ মধ্যত বাদ দ্বন্দ্ব সমাসৰ,
 অকাৰ অক্ষৰ মধ্যে অক্ষয় কালৰ ।
 ছলনাকাৰীৰ মধ্যে দ্যুত বুলি জানো,
 তেজস্বীৰ বত তেজ তুমি বুলি মানো ।
 সৰ্বসংহাৰক মধ্যে মৃত্যু ৰূপ ধৰা,
 ভবিষ্য কালৰ সৃষ্টি তুমিয়েই কৰা ।
 নাৰীৰ সৌন্দৰ্য্য তুমি নাক্য বুদ্ধি স্মৃতি,
 যশস্তা আদিও তুমি তুমি ক্ষমা ধৃতি ।
 সামৰ বৃহত সাম গায়ত্ৰী ছন্দৰ,
 আঘোণ মাহৰ মধ্যে বসন্ত ঋতুৰ ।
 জেতুৰ তুমিয়ে জয় সিদ্ধিৰ উদ্যম,
 সাত্বিকৰ সত্ত্বগুণ গুণৰ উদ্ভম ।
 যাদব কুলৰ শ্ৰেষ্ঠ বাহুদেব স্থিৰ,
 পাণ্ডৱৰ মধ্যে তুমি ধনঞ্জয় বীৰ ।
 মুনিৰ মধ্যত ব্যাস উশনা কবিৰ,
 দমন কৰ্ত্তাৰ নীতি জয়জিগীষুৰ ।
 গোপন হেতুৰ মোন জ্ঞান বিদ্যানৰ ।
 জীৱৰ জীৱন তুমি জগত কাৰণ,
 শৰণ পশিলোঁ প্ৰভু কৰাহে তাৰণ ।

অন্নপূর্ণা স্তোত্র ।

আনন্দকাষিণী অভয়দায়িনী

সৌন্দৰ্য্য বহুব খনি :

পাপবিনাশিনী পতিতপাবনী

কাশীৰাজ ৰাজবাৰী ।

দিয়া সজ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ

দাসত্ব কৰা মোচন ;

দোষ পৰিহাৰী অন্নপূর্ণেশ্বরী

স্বৰাজ কৰাহে দান ॥

সুবর্ণভূষণ

বত্রে দীপ্তি করে কেশ :

অঙ্ক-চন্দন দিব্যানুলেপন

ভুবনমোহিনী বেশ ।

দিয়া সজ্ঞ জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ

দাসত্ব কৰা মোচন :

দোষ পরিহারি অন্নপূর্ণেশ্বরী

স্বৰাজ কৰাহে দান ॥

যোগানন্দকৰ বিপুলকয়কৰ

ধন্যক প্রচাৰ কৰা ;

বাহু প্রদায়িনী ঐশ্বর্যশালিনী

দুখশোক তুমি হ'বা ।

দিয়া সজ্ঞ জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ
দাসত্ব কৰা মোচন ;
দোষ পৰিহৰি অন্তপূৰ্ণেশ্বরী
স্বৰাজ কৰাহে দান ॥

কৈলাশ অচল মনোহৰ স্থল
যোগীৰ যোগৰ ঠাই ;
শিৱ সন্দে ফুৰি কোঁমাৰী শঙ্কৰী
মস্তিক আছা বিলাই ।

দিয়া সজ্জা জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ ইত্যাদি... ॥
দৃষ্টাদৃশ্য যত বস্তু শত শত
তোমাতে প্রকাশ পায় ;
জ্ঞান বা বিজ্ঞান অচিন্ত্য মহান
তুমি বিনে একো নাই ।
দিয়া সজ্জা জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ ইত্যাদি... ॥

জগত ঈশ্বরী কৃপার সাগরী
কৃপা করা শিরাজয়া ;
মোক্ষবিধায়িনী ত্রিতাপনাশিনী
দূৰ করা মোহ মায়া ।
দিয়া সজ জ্ঞান করা পৰিত্ৰাণ ইত্যাদি... ॥

সৰ্ববানন্দকরী সদা শুভকরী
কাশীপুর অধেশ্বরী ;

জ্ঞানদা বরদা কামদা সিদ্ধিদা
 মোক্ষৰো তুমি ঈশ্বরো ।
 দিয়া সজ জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ ইত্যাদি... ॥
 বহুবিস্তৃষিতা তুমি দক্ষমুতা
 লোকৰ প্ৰিয়কাৰিণী ;
 ভক্ত ইষ্টদাত্ৰী সৰ্ববভূত মাতৃ
 শিৱানী গোবীকল্যাণী ।
 দিয়া সজ জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ ইত্যাদি... ॥
 কোটী ৰবি শশী তোমাতে প্ৰকাশি
 দীপিতি কৰে আনন ;
 নানা অস্ত্ৰ ধৰি ভক্ত ৰক্ষা কৰি
 পাপীকো কৰা তাৰণ ।
 দিয়া সজ জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ ইত্যাদি... ॥
 ক্ষত্ৰিয়ৰক্ষিণী ভয়বিনাশিনী
 শঙ্কৰৰ তুমি প্ৰাণ ;
 সাক্ষান্মোক্ষকৰী দেৱো বিশেষ্বৰী
 শ্ৰীধৰো কৰা হে ত্ৰাণ ।
 দিয়া সজ জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ ইত্যাদি... ।
 ধন বশ মান বুদ্ধি বৃত্তি জ্ঞান
 দাসত্বে কৰিলে নাশ ;
 ধৰ্ম্মাধৰ্ম্ম নাই সবে মৃতপ্ৰায়
 সততে লাগিছে ত্ৰাস ।

দিয়া সজ জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ ইত্যাদি... ॥
 আজি দেখোঁ আই শ্মশানৰ প্ৰায়
 পৱিত্ৰ ভাৰত ভূমি ;
 ভূতৰ ভাৱন পতিতপাৱন
 শঙ্কৰকো মাঠোঁ আমি ।
 মিলি হব গোৰী বিপ্লৱ নাশ কৰি
 উদ্ধাৰা জনমভূমি ।
 দিয়া সজ জ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ
 দাসত্ব কৰা মোচন ;
 দোষ পৰিহৰি শঙ্কৰ শঙ্কৰী
 স্বৰাজ কৰাহে দান ॥

মহেশ্বৰ স্তোত্ৰ ।

পূৰ্ব-জন্ম-কৰ্ম-ফলে মাতৃ-গৰ্ভ-বাস-কালে
 বহু দুখ ভুঞ্জিলোঁ অপাৰ ;
 তথাপিও দুখ পাই শঙ্কৰক ভজা নাই
 ক্ষমা কৰা দেৱ মহেশ্বৰ ।
 শিশুকালে অলমতি স্তনপানে সদা ৰতি
 নাই কতো জ্ঞানৰ পোহৰ ;
 বাগে শোকে দুখ পাই শঙ্কৰক ভজা নাই
 ক্ষমা দোষ দেৱ মহেশ্বৰ ।

বার্দ্ধক্যত মহাপাপ বোগ শোক পৰিতাপ

দেহা মাত্র হাড়-চাল-সার ;

মৰণকো দেখা পাই শঙ্কৰক ভজা নাই

ক্ষমা দোষ দেৱ মহেশ্বৰ ।

দুৰ্বোধ্য সংসাৰগতি পাপতেই সদা মতি

নাই ধৰ্ম্ম-কৰ্ম্মৰ বিচাৰ ;

ই-সবকো জানি মই শঙ্কৰক ভজা নাই

ক্ষমা দোষ দেৱ মহেশ্বৰ ।

যাগ যজ্ঞ তপ দান পূজা ব্রত গঙ্গাস্নান

নাই কৰা একোকে বেদৰ ;

ই-সকলো জানি মই শঙ্কৰক ভজা নাই

ক্ষমা দোষ দেৱ মহেশ্বৰ ।

নমো নমো দেৱ দেৱ উমাপতি

নমো নমো হৰ হৰ ;

জগত-কাৰণ ক্ৰিতাপ-বাৰণ

নমো নমো বিষ-ধৰ ।

নমো সূৰ্য্য বহ্নি শশাঙ্কনয়ন

নমো নমো নীলগ্ৰীৱ ;

দোষ ক্ষমা কৰি নিয়া মোক তাৰি

নমো নমো শিৱ শিৱ ।

বিশেষ্বৰ স্তোত্র ।

তোমাৰ মহিমা কীৰ্ত্তন কৰিলে

আনন্দে জগত ভৰে ;

ভয়ত বান্ধস

পলায় লৰবি

সিদ্ধে নমস্কাৰ কৰে ।

পৰা সদসৎ

অনন্ত অক্ষৰ

তুমিয়ে দেৱৰো দেৱ ;

শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰহ্মা হস্তে

অজিছাও তুমি

কিয় নকৰিব সেৱ ।

সত্য শুদ্ধ তুমি

নিত্য-নিৰঞ্জন

বিশ্বৰ আদি নিধান ;

জ্ঞাতা জ্ঞেয় তুমি

অনন্ত স্বৰূপ

সৰ্ববত্ৰে বিৰাজমান ।

বিষ্ণু-অগ্নি-বায়ু

শশাঙ্ক-বৰুণ

ব্ৰহ্মাও তুমিয়ে যমো ;

নমস্কাৰ কৰোঁ।

সহস্ৰেক বাৰ

আৰু বাৰ নমো নমো ।

সম্মুখ হইয়া

আৰু পৃষ্ঠভাগে

চাৰি পাশে নমস্কাৰ ;

বীৰ্য্যত অনন্ত

অনন্ত বিক্ৰম

ব্যাপি আছা চৰাচৰ ।

সখা কৃষ্ণ আৰু যাদবো বুলিছোঁ
 সাদৰি মাতিছোঁ কত ;
 নাজানি তোমাৰ মহিমা অপাৰ
 অপৰাধ শত শত ;
 উঠোঁতে বহোঁতে খাওঁতে শোওঁতে
 কৰিছোঁ যতেক মান ;
 সি সবাকো প্রভু ক্ষমা কৰা তুমি
 জানিয়া মই অজ্ঞান ।
 পিতা পূজ্য তুমি গুৰু গৰিয়ান
 অচৰো চৰ লোকৰ ;
 অসীম প্রভাৱ তোমাৰ সমান
 নেদেখোঁহেঁ মই আন ।
 হেন জানি দেৱ স্বৰূপ দেখোৱা
 প্রসন্ন হুয়োক স্বামী ;
 দণ্ডবৎ ছয়া তোমাৰ চৰণে
 কাকূতি কৰিছোঁ আমি ।
 পুত্ৰ-অপৰাধ পিতাই যিদৰে
 নিজগুণে ক্ষমা কৰে ;
 স্নহাদ মিত্ৰক প্ৰিয় জনে সদা
 দোষতো যিদৰে নেৰে ;
 যিদৰে পত্নীৰো স্বামী প্ৰীতিভাৱে
 সহ্যে অপৰাধ শত ।

তুমিও সিদরে মৰষিও দেৱ
মোৰ অপৰাধ যত ॥

—•—

বিশ্বৰূপ বন্দন ।

তষু দেহে দেখোঁ প্রভু বিশ্বৰ স্বৰূপ
আছে ব্ৰহ্মা তোমাৰ নাভিত ;
দিব্য ঋষী যত মান সৰ্প আদি জীৱ
তোমাতেই দেখোঁ প্রকাশিত ।
বিশ্বেশ্বৰ বিশ্বৰূপ অনন্ত অপাৰ
আদি অন্ত মধ্য তাৰ নাই ;
নেত্র-মুখ-উদৰৰ সীমা সংখ্যা হীন
তোমাতেই দেখোঁ সৰ্ব্ব ঠাই ।
গদাচক্ৰ হাতে ধৰা কিৰীটি নীৰত
দীপ্তি কৰি আছে চাৰি পাশ ;
তেজে অগ্নি সূৰ্য্য প্ৰায় চোৱা অসম্ভৱ
এইমতে তোমাৰ প্ৰকাশ ।
অক্ষৰ পৰম ব্ৰহ্ম বিশ্বৰ আশ্ৰয়
মুমুকুৰে পায় দৰশন ;
অব্যয় পুৰুষ তুমি ধৰ্ম্মৰ বক্ষক
তুমি দেৱ নিত্য সনাতন ।
আদি অন্ত মধ্য হীন সৰ্ব্বশক্তিময়
দুই চক্ষু সূৰ্য্য শশধৰ ;

স্বলস্তু অগনি আছে তোমার মুখত
 তেজে তপ্ত বিশ্ব চৰাচৰ ।
 স্বৰ্গ আদি তিনিলোক আরু দশোদিশ
 ব্যাপি আছা তুমি জগপতি ;
 তোমার অতুল্য রূপ দেখি যত প্রাণী
 ভয়তেই কপে সরে অতি ।
 বসু আদি দেবগণে মাগিছে শরণ-
 কৃতাজ্জলি ছয়া কতো বয় ;
 সিদ্ধগণে শুদ্ধমনে স্তুতি বাদ কৰে
 মহর্ষী সকলে স্বস্তি কয় ॥
 ব্রহ্মাদিত্য বসুগণ সাধ্য আদি যত
 বিশ্বদেব অশ্বিনীকুমার ;
 মরুদগণ পিতৃ সরো গন্ধর্ব্ব অশুৰ
 যক্ষ সিদ্ধ বিষ্ময়ে বিভোব ।
 স্বৰ্গস্পর্শী দীপ্তিমন্ত অনেক বরণ
 ব্যক্ত মুখ বিশাল নয়ন ;
 ভয়ো লাগে অন্তৰাত্মা ব্যথিতও হয়
 দেখি মোর ধৈর্য্যশূন্য মন ।
 ভীষণ দশন-মুখ কালাগ্নি সমান
 দেখি প্রভু হয় বুদ্ধি নাশ ;
 নাপাওঁ মনত শাস্তি হে দেব ঈশ্বর
 হোৱা তুষ্ট জগতনিবাস ।

গোপাল স্তোত্র ।

ভক্ত কল্পতৰু জগতৰ গুৰু
নমো নমো নাৰায়ণ ;
কৰা অনুগ্রহ মায়াৰ নিগ্রহ
পশিলেঁ। মই শৰণ ।
দুৰ্ঘট বিপুচয় দেহা কৰে ক্ষয়
ৰোগে শোকে পোৰে মন ;
পাপবিমোচন জানি নাৰায়ণ
তোমাতে লৈলেঁ। শৰণ ।
বিজুলীৰ দৰে চক্ৰমক্ কৰে
অথিৰ ৰূপ যৌবন ;
মায়া অস্ত কৰি মুকুন্দ মুৰাৰি
মায়াৰ কৰা নিৰ্জান ।
বেদকৰ্ম্মহীন কুকৰ্ম্মতে লীন
সদায় পাপত মন ;
হে যদুপতি মই মুঢ়মতি
চৰণে লৈলেঁ। শৰণ ।
নেদেখোঁ শোভন নকৰোঁ। কীৰ্ত্তন
নিৰানন্দ সদা মন ;
নন্দৰ নন্দন শ্ৰীমধুসূদন
মাগিছোঁ হেৰা শৰণ ।

সব্ব আত্ম বুদ্ধি নাই চিত্ত শুদ্ধি
 বজ্রস্তুমতেসে মাত্র মতি ;
 সজ্ঞ জ্ঞান দিয়া প্রভু তাৰি নিয়া
 তুমিয়েসে মোৰ গতি ।

—○—

নাৰায়ণ স্তোত্র ।

কৰ্ম্ম ভক্তি জ্ঞান ই-তিনি সাধন
 মোক্ষৰো মুখ্য কাৰণ ;
 বিষয়ক পাই তাত মতি নাই
 বন্ধা কৰা নাৰায়ণ ।
 পাপ নিবৃত্তি ধৰ্ম্মত প্রবৃত্তি
 তোমাৰ চৰণে মন ;
 নাই একো মোৰ অনাচারি ঘোৰ
 বন্ধা কৰা নাৰায়ণ ।
 দেহা পৰি যায় মৃত্যু আহি পায়
 তথাপি বিষয়ো মন ;
 দেখিও নেদেখোঁ মিছাকে উপাশোঁ
 বন্ধা কৰা নাৰায়ণ ।
 সদা বহির্দৃষ্টি দেখোঁ স্থূল সৃষ্টি
 অন্তর্দৃষ্টিশূণ্য মন ;
 তুমি সে উপায় আৰু গতি নাই
 বন্ধা কৰা নাৰায়ণ ।

পত্নী পুত্র ধন গৃহ পরিজন
 থাকিও চঞ্চল মন ;
 দিয়া পদছায়া দূর করা মায়া
 বক্ষা করা নাৰায়ণ ।
 স্বদেশ স্বজন প্রাণের সমান
 তাতো মই ভক্তিহীন ;
 অগতির গতি সাধা মোর গতি
 বক্ষা করা নাৰায়ণ ।
 মুক্তির উপায় আর মোর নাই
 নিশ্চয় জানিলেঁ স্বামী ;
 মুক্তি পরিহারি ভক্তি আশা করি
 শরণ পশিলেঁ আমি ।
 দিয়া ভক্তি দান নামাগোহেঁ আন
 তুমি ভক্তের প্রাণ ;
 তোমার চরণে শরণ পশিলেঁ
 বক্ষা করা নাৰায়ণ ॥

কৃষ্ণ স্তোত্র ।

পদ্ম সম নেত্র যার প্রণামোহো বার বার
 নমো দেব দৈবকী-নন্দন ;
 যশোদা হৃদয়ানন্দ তযু পদ অববিন্দ
 লক্ষ বার কৰোঁহে বন্দন ।

বৃষ্টিবংশে জন্ম ধরি যদুবংশ ধবংস করি
 পৃথ্বীভাৰ কৰিলা হৰণ ;
 নানারূপে অরুতৰি দুৰ্ঘক সংহাৰ কৰি
 ধৰ্ম্ম সদা কৰিছা পালন ।
 ধন জন পুত্ৰ জায়া সকলো তোমাৰ মায়া
 মায়ামোহে পৰি যায় প্ৰাণ ;
 মায়ামোহ নাশ কৰি চৰণে চপাই ধৰি
 কৰা হৰি মোক পৰিত্ৰাণ ।
 সম্পদত মজি হায় সজ্জ জ্ঞান লোপ পায়
 বিপদে আকুল কৰে প্ৰাণ ;
 সুখ হলে শান্তি নাই আশা ক্ৰমে বাঢ়ি যায়
 সত্য কিবা নাপাওঁ সন্ধান ।
 তোমাৰ মোহিনী মায়া জগৎ তাৰেই ছাঁয়া
 ইটো প্ৰভু দুৰাৰোগ্য ব্যাধি ;
 জৰামৃত্যুজন্মভোগ যতমানে ভবৰোগ
 তুৰ্মি তাৰ কেৱল ঔষধি ।
 সহস্ৰ সহস্ৰ অতি অপৰাধ দিনেৰাতি
 জানি কৰোঁ মই মুঢ় জন ;
 তুমি প্ৰভু কৃপাসিন্ধু অনাথ-জনৰ বন্ধু
 বন্ধা কৰা শ্ৰীমধুসূদন ।

নবগ্রহ স্তোত্র ।

জবাপূৰ্ণ সম যাৰ লোহিত বৰণ
 মহাতেজে নাশা অন্ধকাৰ ;
 কণ্ঠপৰ পুল্ল সূৰ্য্য পাপ বিনাশন
 তুৱা পাৱে কৰেঁ। নমস্কাৰ ।
 দিব্য শঙ্খ সম বৰ্ণ তুষাৰ ধবল
 ক্ষীৰোদমাগৰে জন্ম যাৰ ;
 শব্দু নীৰত শোভা তুমি শশধৰ
 তুৱা পাৱে কৰেঁ। নমস্কাৰ ।
 পৃথিৱীৰ গৰ্ভজাত বিহ্যৎ সমান
 প্ৰভাশালী শক্তি অস্ত্ৰধৰ ;
 লোহিত বৰণ দেৱ মঙ্গল কুমাৰ
 তযু পদে কৰেঁ। নমস্কাৰ ।
 প্ৰিয়ঙ্গু কলিৰ দৰে শ্যামল বৰণ
 তুমি সৰ্ব গুণৰ আধাৰ ;
 সূৰূপ শোভন বুধ শাস্ত্ৰ মনোহৰ
 তযু পদে কৰেঁ। নমস্কাৰ ।
 ঋষী আৰু দেৱতাৰ তুমিয়েই গুৰু
 স্বৰ্ণবৰ্ণ তোমাৰ শৰীৰ ;
 ত্ৰিলোকৰ শ্ৰেষ্ঠ তুমি দেৱ বৃহস্পতি
 তুৱা পাৱে কৰেঁ। নমস্কাৰ ।

হিমকুন্দমণ্ডালৰ দৰে যাৰ আভা

নমো দেব ভৃগুৰ কুমাৰ :

দৈত্যৰ পৰমগুৰু শাস্ত্ৰবিশাৰদ

শুক্লপদে কবে। নমস্কার ।

সুনীল অঙ্কন সম তোমাৰ বৰণ

বিস্মৃত অগ্ৰজ যমৰ ;

ছাঁয়াৰ গৰ্ভত শনি জনম তোমাৰ

তুৱা পাৰে কৰেঁ। নমস্কাৰ।

অৰ্দ্ধকায় মহাঘোৰ সিংহিকানন্দন

অতি উগ্র প্রতাপ তোমার :

চন্দ্রসূর্য্য গ্রাস করা তুমিয়েই বাছ

তথ্য পদে কৰে। নগস্কাৰ ।

ধোঁৱাৰ বৰণ তুমি ৰুদ্ৰঅংশে জাতি

বিমৰ্দ্দক তাৰকা গ্ৰহৰ :

বন্ধৰ প্ৰভাৱ দেখোঁ হে কেতু তোমাৰ

তুই পারে কবেঁ। নমস্কার ।

নবগ্রহ স্তোত্র পাঠ করে যিবা জনে

ভক্তিভারে থিৰ কৰি মন ;

অশান্তি খতক তাঁর দূৰ হই যায়

শুনা সত্য ব্যাসৰ বচন ।

মুৰলীধৰ স্তোত্ৰ ।

কৃষ্ণ কৃপাসিন্ধু অনাথৰ বন্ধু
নয়নৰ অভিৰাম ;
মই পাপী অতি অগতিৰ গতি
কিমতে চৰণ পাম ।
স্বৰ্দ্ধে পৰি শোভে কুপিত অলক
মুখত ইষৎ হাহি' ;
কটাক্ষে ভুবন কৰি বিমোহন
সম্মুখে বজোৱা বাঁহি :
কপালত শোভে কস্তুৰি তিলক
কৌন্তভ বক্ষত জ্বলে ;
নাশিকাৰ আগে গজমুক্তা দোলে
বেমু ধৰা কৰতলে ।
সৰ্ব্ব অঙ্গে শীত সুগন্ধি চন্দন
গলত মুকুতা-পাণ্ডি ;
চৌপাশে গোপিনী মাজত গোপাল
নবজলধৰকাণ্ডি ,
অতি স্থললিত বিশ্ববিমোহন
তোমাৰ বংশীৰ ধ্বনি ;
তৰু লতা আদি পশু পক্ষী নৰে
শুনিছে তবধ মানি ।

পৰ্বতৰ হিয়া কঠিন পাশ্মান
গলি নিবাৰণি হয় ;
সুৰতে উথলে সমুদ্ৰৰো হিয়া
যুৰি শুনে গ্ৰহ চয় ।
গোকুল আকুল শূনি বংশীধ্বনি
গোপীৰ আকুল প্ৰাণ ;
দেৱ যক্ষ বক্ষ গন্ধৰ্ব কিম্ব
শুনি কৰে স্তুতিগান ।
মুক্তিবিধায়িনী বিশ্ববিজয়িনী
অনন্ত প্ৰেমৰ খনি ;
বেদ মন্ত্ৰ আদি গায়ত্ৰী ঔঙ্কাৰ
তোমাৰে বংশীৰ ধ্বনি ।
তুমি দেৱ দেৱ জগতৰ সেৱ
তুমি অনাথৰ নাথ ;
পতিত পাবন মই অভাজন
চৰণে দোৱাওঁ নাথ ।

মহালক্ষ্মী স্তোত্র ।

ক্ষমাশীলা পৰাৎপৰা দেবী ভগবতী,
শুদ্ধসত্ত্বস্বৰূপিণী অগতিৰ গতি ।
ক্ৰোধ আদি দোষ-শূন্যা বিশ্বৰ ঈশ্বৰী,
দেৱনৰে স্তুতি কৰে চৰণত পৰি ।
সতীৰ উপমা তুমি সৌন্দৰ্য্য নাৰীৰ,
তুমি বিনে জগতত নাই চিন শ্ৰীৰ ।
সম্পদ বিভূতি তুমি ৰাসৰ ঈশ্বৰী,
মৰ্ত্যত প্ৰকাশ কৰা নাৰীৰূপ ধৰি ।
পাৰ্বতী পৰ্কটকন্যা কৈলাশৰ শীৰে,
লক্ষ্মীৰূপে প্ৰকাশিলা ক্ষীৰোদমাগৰে ।
বৈকুণ্ঠত মহালক্ষ্মী প্ৰধানা মহিষী,
তুমি দেবী স্বৰস্বতী জাহ্নবী তুলসী ।
গোলোকত কৃষ্ণপ্ৰাণা ৰাধিকা স্তম্ভৰী,
বৃন্দাবনে গোপী মাজে তুমি ৰাসেশ্বৰী ।
ভাণ্ডিৰত কৃষ্ণপ্ৰিয়া বনত মালতী,
পদ্মবনে নাম ধৰা তুমি পদ্মাৱতী ।
চন্দন কানন মাজে চন্দ্ৰাৱলী ৰূপ,
শত স্তম্ভে তুমি দেবী স্তম্ভৰীস্বৰূপ ।
কুন্দদন্তী কুন্দবনে সুশীলা নামত,
কেতকী বনৰ মাজে কৰিছা বেকত ।

কমলা কমলালয়া কৃষ্ণসোহাগিনী,
শোভনা বমলা বমা বিশ্ববিমোহিনী ।
চঞ্চলা অচলা ভক্তি দিয়া মোক দান,
মায়া মোহে মুহি আছে কৰা পৰিত্রাণ ।

ভক্তযোগী স্তোত্র ।

দ্বেষহীন সৰ্ববৃত্তে পৰম দয়ালু
দুখীয়াৰ পৰম বান্ধৱ ;
মই মোৰ ভাৱ নাই নাই অহংকাৰ
সুখে দুখে সমান স্বভাৱ ।
ক্ষমাশীল সদানন্দ সমাহিত চিত্ত
স্থিৰ বুদ্ধি সদায় সংযত ;
ঈশ্বৰতে সততেই অৰ্পিয়াছে মন
তেৰে জ্ঞান পৰম ভকত ।
যাৰপৰা ভয় নাই নাই যাৰ ভয়
প্ৰীতিপূৰ্ণ নিৰুদ্ধেগ মন ;
হৰ্ষবিষাদত নাই মনৰ বিকাৰ
তেৰে জ্ঞান ভকত প্ৰধান ।
একনিষ্ঠে কৰ্ম কৰে ফলা-শক্তি নাই
অনলম চিৰ উদাসীন ;
ভোগত আশক্তি নাই নিৰোগ শৰীৰ
তেৰে জ্ঞান ভকত প্ৰবীণ ।

প্রিয়ত আবেগ নাই অপ্রিয় সমান
 শোকদুখত শূন্য যাব মন ;
 শুভাশুভ পরিত্যাগি সদা ভক্তিমান
 নাই ভক্ত তাহান সমান ।
 শত্রু মিত্র সম জ্ঞান নাই ভিন ভার
 শীত উষ্ণ মান অপমান ;
 সকলো সমান যাব নাই সুখ দুখ
 তেৰে' ভক্ত কৃষ্ণৰ বচন ।
 নিন্দা স্তুতি দুয়ো এক সংযত বচন
 অলপতে তুষ্ট হয় মন ;
 নির্দিষ্ট আবাস নাই তেৰে'ই নিশ্চয়
 কৃষ্ণপ্রিয় ভকত সৃজন ।
 অমৃত সমান এই গীতার বচন
 শ্রদ্ধা করি যি কবে পালন ;
 পৰম ভকত তেওঁ ঈশ্বৰ সমান
 সেৱা কৰে'। তাহান চৰণ ॥

গঙ্গা স্তুতি ।

দেবী সুরেশ্বরী ভগৱতী গঙ্গে,
 পাপবিনাশিনী তবল তবঙ্গে ।

শঙ্কর মন্তকবাসিনী বিমলে,
 সেরূপে বন্দিছে তমু পদকমলে ।
 মাতৃ ভাগিৰথী তব যত মহিমা,
 নিগমে বর্ণিছে জননী অসীমা ।
 উদ্ভূত কৃষ্ণৰ পদনখ হস্তে,
 লভেঁ। যেন গঙ্গা জীবনঅন্তে ।
 নিশ্চয় নিষ্কৃতি কৰে যদি স্নান,
 দুৰ্গতি দূৰ হয় কৰি জল পান ।
 পতিত-উদ্ধাৰিণী জাহ্নবী গঙ্গে,
 খণ্ডিত গিৰিবৰ শোভিত ভঙ্গে ।
 ভীষ্মজননী মুনিবৰকন্যা,
 পাতকনাশিনী ত্ৰিভুবনে ধন্যা ।
 কামজ ক্ৰোধজ কুমতি কলাপ,
 হৰা হৰা গঙ্গা যত মোৰ পাপ ।
 জন্ম-নিবাৰিণী জাহ্নবী-জননী,
 মোক্ষপ্ৰদায়িনী কল্মশনাশিনী ।
 ভো ভুবনেশ্বৰী জহ্নুৰ কন্যা,
 উন্মিবিলাশিনী ৰূপে গুনে ধন্যা ।
 মুক্তিবিধায়িনী কৰা মোক বক্ষা,
 কাতৰে মাগিছোঁ তমু কৃপা ভিক্ষা ॥

কাম্যাত্ম্য। স্তুতি ।

আগেয়ে জনম ধৰি তোমাৰ চৰণ
মুপূজিলেঁ। ভক্তি সহকাৰ ;
সেহিসে কাৰণে আই জঠৰত পৰি
ভুঞ্জি আছোঁ অশেষ নিকাৰ ।
ইজনম লাভ কৰি তথাপিত্ত মই
পূজা নাই তোমাৰ চৰণ ;
কাম্যাত্ম্য। বৰদা দেবি ক্ষমা অপৰাধ
তোমাতেই পশিলেঁ। শৰণ ।
শিশুকালে অল্পমতি বঙতেই যায়
ভাল বেয়া নাই সজ্ঞ জ্ঞান ;
কাম্যাত্ম্য। বৰদা দেবি ক্ষমা অপৰাধ
তোমাতেই পশিলেঁ। শৰণ ।
যৌবন যেতিয়া পালেঁ। প্রবল ইন্দ্রিয়
কাল সৰ্পে কৰিলে দংশন ;
হিতাহিত জ্ঞান নাই উদ্ধত স্বভাৱ
দিনেৰাতি পাপতেই মন ।
তুমি বিনে কোনো নাই উদ্ধাৰ কৰোঁতা
গতি মোৰ তোমাৰ চৰণ ;
কাম্যাত্ম্য। বৰদা দেবি ক্ষমা অপৰাধ
তোমাতেই পশিলেঁ। শৰণ ।

শোভন যৌবন কাল দেখোতেই যায়
 বিষয়ৰ বিষ লাগে গাত ;
 পৰিবারপোষণৰ উপায় নেদেখি
 অন্তায় আচৰেঁ। অসংখ্যাত ।
 মায়াময়া কামৰূপা মায়াৰ কাৰণ
 কৰা ছেদ মায়াৰ বন্ধন ;
 কামাখ্যা বৰদা দেবি ক্ষমা অপৰাধ,
 তোমাতেই পশিলেঁ। শৰণ ।
 বান্ধক্যত বুদ্ধিনাশ অবস শৰীৰ
 যতমানে ৰোগৰ বিকাৰ ;
 কৰ্ম্মহীন অসহায় চিন্তা দিনেৰাতি
 পুত্ৰে মিত্ৰে কৰে অবিচাৰ ।
 তথাপিও বিষয়ৰ বিষকেহে খাওঁ
 কিনো ঘোৰ অবিবেকী মন ;
 কামাখ্যা বৰদা দেবি ক্ষমি অপৰাধ
 মায়া হস্তে কৰা পৰিত্ৰাণ ।
 দান ধ্যান সজ কাম একো কৰা নাই
 নাই ভক্তি ভজন পূজন ;
 মিছাতেই দিন যায় কুকৰ্ম্মত মজি
 গতি মোৰ তোমাৰ চৰণ ।
 কামাখ্যা বৰদা দেবি ক্ষমা অপৰাধ
 তোমাতেই পশিলেঁ। শৰণ ॥

হবি হব ব্রহ্ম। আদি দেবতা অশেষ,
 তোমাৰ চৰণ সেৱা কৰে ;
 জগতৰ বন্ধা হেতু কৰালবদনী
 সদাশিৱে হৃদয়ত ধৰে ।
 বহুৰূপা দেবি তুমি ভুবনঈশ্বৰী
 মই পাপী অতি অভাজন ;
 কামাখ্যা বৰদা দেবি ক্ষমা অপৰাধ
 তমু পালে পশিলোঁ। শৰণ ॥

জ্ঞানযোগী স্তোত্র ।

ঈশ্বৰবিশ্বাসী আত্মপ্লাঘা নাই
 দম্বশূন্য যাৰ মন ;
 আচলতে জ্ঞানী তেওঁকেই জানি
 পশিলোঁ। মই শৰণ ।
 গুৰুসেৱা কৰে সৰল প্রকৃতি
 হিংসাশূন্য যাৰ মন ;
 আচলতে জ্ঞানী তেওঁকেই জানি
 পশিলোঁ। মই শৰণ ।
 অতি স্থিৰ বুদ্ধি ইন্দ্রিয়সংযমী
 পৰম পবিত্র মন ;

আচলতে জ্ঞানী তেওঁকেই জানি
পশিলেঁ। মই শৰণ ।

জন্ম মৃত্যু জৰা দুঃখৰ কাৰণ
একোৱে নিপীড়ে মন ;
আচলতে জ্ঞানী তেওঁকেই জানি
পশিলেঁ। মই শৰণ ।

পুত্ৰদাৰাস্থখে উদাসীন অতি
অনাশক্ত যাৰ মন ;
আচলতে জ্ঞানী তেওঁকেই জানি
পশিলেঁ। মই শৰণ ।

মায়াময় ইতো অনিত্য সংসাৰ
লভি এই তত্ত্বজ্ঞান ;
নিৰ্জৰ্জনত থাকি অচলা ভক্তিৰে
ঈশ্বৰক কৰে ধ্যান ।

জ্ঞানযোগী দিয়া জ্ঞানৰ পোহৰ
অজ্ঞানআঁধাৰ নাশা ;
দিয়া তত্ত্বজ্ঞান কৰা পৰিত্ৰাণ
তোমাৰ চৰণে ৰাখা ।

কৰ্মযোগী স্তোত্র ।

ধৰ্ম্ম জ্ঞান কৰি কৰ্ম্ম কৰে সদা
ফলত আশঙ্কিতহীন ;
বিষয়ত থাকি বিষয়বিৰাগী
কৰ্ম্মযোগী সেই জন ।
কৰ্ম্মক নকৰি জ্ঞান লাভ কৰা
জানিবা অতি কঠিন ;
সন্ন্যাসী মাত্ৰেই সিদ্ধিক নাপায়
কৰ্ম্মেৰে ধৰ্ম্মৰ চিন ।
জনকাদি কৰি ৰাজ্যৰী সকলে
কৰ্ম্ম কৰি সিদ্ধি পাই ;
লোককো ধৰ্ম্মত ৰাখিবৰ হেতু
কৰ্ম্ম বিনে গতি নাই ।
জ্ঞানী বা অজ্ঞানী পশু-পক্ষী নৰ
কৰ্ম্মশূন্য জীৱ নাই ;
কৰ্ম্মত প্ৰযুক্তি প্ৰকৃতিৰ গুণ
মোক্ষৰো কৰ্ম্ম উপায় ।
কৰ্ম্ম ত্যাগ কৰি সন্ন্যাসীৰ বেশ
মনত ভোগৰ আশ ;
সিতো মতিছন্ন কপট আচাৰি
নাচাপা তাহাৰ পাশ ।

বেদকৰ্ম্য বিনে কৰ্ম্যৰ বন্ধন
 নোৱাৰা এৰাইবে জানি ;
 আন কৰ্ম্য এৰি বেদকৰ্ম্য কৰা
 গীতাৰ বচন মানি ।
 কৰ্ম্য আৰু ত্যাগ দুই পন্থ মাত্ৰ
 মোক্ষৰে দুয়ো সাধন ;
 তথাপিও জানা কৰ্ম্য শ্ৰেষ্ঠতৰ
 গীতাৰ সাৰ বচন ।
 হিংসাশূন্য মন ফলাকাঙ্ক্ষা নাই
 সন্ন্যাসৰ সেয়ে চিন ;
 সংসাৰত থাকি পৰম আনন্দ
 বিষয়-বন্ধনহীন ।
 পুণ্ৰদাৰ আদি আশে যত কৰ্ম্য
 কাম্য কৰ্ম্য বুলি জানি ;
 কাম্যকৰ্ম্মহ্যাস আচল সন্ন্যাস
 ফলত্যাগ শ্ৰেষ্ঠ মানি ;
 অস্তৰ আত্মাত ঈশ্বৰক চিন্তি
 বাহিৰত কৰ্ম্য কৰে
 সেয়ে জ্ঞানবান পুৰুষ প্ৰধান
 কৰ্ম্মযোগী নাম ধৰে ।
 কৰ্ম্মযোগী প্ৰভু নমস্কাৰ কৰে
 হোক মোৰ কৰ্ম্মজ্ঞান ;

তোমাৰ চৰণে ভক্তি যেন থাকে
নৰকপী নাৰায়ণ ।

কাকূতি ।

নমো নমো ভগৱন্ত দীনৰ শৰণ
নমো দেৱ জগত ঈশ্বৰ ;
নমস্তে কৰুণাসিন্ধু মোক্ষৰ উপায়
নমো দেৱ পালক বিশ্বৰ ।
পিতা দুঃখপৰিত্ৰাতা অনাথবান্ধৱ
গতিমুক্তিসম্পদৰ হেতু ;
অপাৰ সংসাৰ দেখোঁ নাই পাৰাপাৰ
তুমিয়েসে উদ্ধাৰৰ সেতু ।
পাপগ্ৰহে পৰিপূৰ্ণ দুস্তৰ সাগৰ
তষু কৃপানাও মাত্ৰ সাৰ ;
কেনিও নেদেখোঁ পাৰ মোহে ঢাকি আছে
কৃপা কৰি কৰা প্ৰভু পাৰ ।
সদায় আকুল প্ৰাণ মৃত্যুৰ ভয়ত
দিয়া প্ৰভু কৃপামৃত দান ;
পাপ তাপ দূৰ কৰি দেৱ ভগৱন্ত
কৰা প্ৰভু মোক পৰিত্ৰাণ ।

অভাজনৰ স্তুতি ।

তোমাৰ মহিমা অশেষ অপাৰ
নজানিয়া তাৰ অন্ত ;
স্তুতি কৰিবাৰ যদি যোগ্য নোহোঁ
এই সাৰ ভগৱন্ত ।
ব্ৰহ্মা আদি দেৱে নপাৱন্ত কেৱে
তোমাৰ মহিমাপাৰ ;
তেৱে জানো মই তাসম্বাৰো নাই
স্তুতি-কৰা অধিকাৰ ।
নিজ বুদ্ধি মতে স্তুতি কৰে সবে
হেন জানি দয়া কৰা ;
বুদ্ধি অনুসৰি ময়ো স্তুতি কৰোঁ ।
চৰণে চপাই ধৰা ।
বাক্যৰো অতীত মনৰো অতীত
বেদেও বিচাৰি চাই ;
অব্যক্ত ঈশ্বৰ ব্যক্ত নানাক্ৰমে
অতি সাৱধানে কয় ।
স্বৰাস্বৰনৰে বুদ্ধি অনুসাৰে
পূজে নানা ৰূপ কৰি ;
ভক্তৰ কাৰণে তুমি ভগৱন্ত
আছা নানা ৰূপ ধৰি ।

অমৃত সমান অমিয় বচন
 তোমাৰে কৃপাৰ দান ;
 ব্রহ্মাৰ স্তুতিয়ে তেৰে কিনোমতে
 মুহিব তোমাৰ মন ।
 পবিত্ৰ কৰিম দেহ বাক্য মন
 তোমাৰ গুণকে গাই ;
 গুণগান বিনে মই পতিতৰ
 আন গতি একো নাই ।
 সৰ্ব বজ্জ তম গুণৰ বিকাৰ
 ব্রহ্মা বিষ্ণু শিৱ ৰূপ ;
 অব্যক্ত ভাৱত নিগুণ সততে
 নিৰাকাৰ নাই ৰূপ ।
 ভূমি আদি কৰি পঞ্চ মহাভূত
 মন বুদ্ধি অহঙ্কাৰ ;
 ৰূপ ৰস আদি তন্মাত্ৰ সকল
 প্রকৃতি সৃষ্টিৰ পাৰ ।
 কৰ্মজ্ঞান ভাগে দশ ইন্দ্রিয়
 চৌবিশ তত্ত্বৰ সাৰ ;
 সুখ দুখ আদি ক্ষেত্ৰজ সকল
 ইন্দ্রিয়-বৃত্তি বিকাৰ ।
 ইসৰ জটিল মহা মহা তত্ত্ব
 বুজিবে নপাৰি আমি ;

তোমার চরণে শরণ পশিলেঁ।
 উদ্ধার কাৰাহা স্বামী ।
 জগতৰ শ্রম্ভা আছে কিনো মতে
 ক'ত বা তেওঁৰ স্থান ;
 কিবা অভিপ্ৰায়ে জগত সৃজিলে
 তৰ্ক কৰে বহুমান ;
 ঋষিয়ে ঋষিয়ে বাদ প্ৰতিবাদ
 শাস্ত্ৰৰো নাহিকে অন্ত ;
 বিশ্বাসত বিনে তৰ্কত নপাওঁ
 জানি নমো ভগৱন্ত ।
 অনুমাত্র জীৱ সৃষ্টি কৰিবাৰ
 অক্ষম যি নৰ হয় ;
 বিশ্বজগতৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তা নাই
 কি যুক্তিবলত কয় ?
 বেদশাস্ত্ৰ বহু ঋষিমত নানা
 নপাওঁ তাহাৰ অন্ত ;
 মই অল্পমতি তুমিয়েসে গতি
 জানি আছোঁ ভগৱন্ত ।
 কতো জনে কয় জগত অক্ষয়
 নিত্য বিশ্বচৰাচৰ ;
 অনিত্য সংসাৰ কয় আৰু জনে
 মায়াৰে মাথোঁ বিকাৰ :

মই জ্ঞানহীন অতি মুঢ়মতি
 তৰ্ক-যুক্তি পৰিহৰি ;
 নিজ সাধ্য মতে তোমাৰ চৰণে
 স্তুতি কৰোঁ। পৰি পৰি

স্বৰস্বতী স্তুতি ।

শুভ্র পদ্মআসনত শুক্ল বস্ত্ৰ পিন্ধি
 শুভ্র পুষ্পে শোভা শুভঙ্কৰী ;
 বৰবিধায়িনী শুভ্র কোমল কৰত
 শুভ্র বোণা উঠিছে বাক্ষাৰি ।
 তোমাৰ কৃপাত জ্ঞান লভে মূৰ্খ নৰে
 অবিদ্যাকে তুমি কৰা নাশ ;
 বেদ আদি যত শাস্ত্ৰ তোমাৰ কৃপাত
 তুমি কৰা সত্যৰ প্ৰকাশ ।
 স্নানোত্তৰ বক্ষ বক্ষ গন্ধৰ্ব্বৰ কিন্নৰ
 ঋষিমুনি বন্দিত চৰণ ;
 দিব্যজ্ঞান কৰা দান জ্ঞানৰ ঈশ্বৰী
 সেই পদে পশিলোঁ। শৰণ ।

সূৰ্য্য স্তোত্ৰ ।

আদি দেৱ দিবাকৰ কাশ্যপকুমাৰ
উগ্ৰ মূৰ্ত্তি শ্বেত পদ্মধৰ ;
শোভন সপ্তাশ্বৰথে অতি দীপ্তিমান
প্ৰণামোহো প্ৰভু প্ৰভাকৰ ।
লোহিত বৰণ দেৱ জ্যোতিৰ্ম্ময় ৰূপ
অন্ধকাৰ কৰা বিনাশন ;
মহাতেজে দীপ্তিমন্ত অনন্ত শক্তি
জীৱশক্তি তোমাৰ কিৰণ ।
বিবৰ্ত্তন বিবৰ্ধান মাৰ্ত্তণ্ড ভাস্কৰ
তুমি দেৱ তাপন তপন ;
গ্ৰহৰ ঈশ্বৰ তুমি ৰোগশোক হৰা
নমো দেৱ সূৰ্য্য ভগবান ।

পৰমাত্মা স্তোত্ৰ ।

অন্তৰন্ত ইতো দেহা পৰম নশ্বৰ
আজি আছে কালি পৰি যাই ;
আত্মা নিত্য অবিনাশ অজৰ অমৰ
পৰিচ্ছেদ একো তাৰ নাই ।
পুৰণি বসন লোকে পৰিত্যাগ কৰি
পিন্ধে যেনে নতুন বসন ;

জীৰ্ণ দেহা পৰিহৰি আত্মায়ে সিদৰে
 কৰে দেহা নতুন গ্ৰহণ ।
 নোপোৰে অগ্নিত আত্মা অস্ত্ৰে নকাটয়
 বতাহতো শুকাই নাযায় ;
 পানীত পৰিও আত্মা কদাপি নপচে
 একোতেই বিকাৰ নহয় ।
 ইয়াক কাটিম মই ইয়াক মাৰিম
 যি সকলে এইদৰে কয় ;
 অবধ্য আত্মাৰ ৰূপ নাজানিয়ে কয়
 আত্মা সদা অক্ষয় অব্যয় ।
 মন আদি ইন্দ্রিয়ৰ আত্মা অগোচৰ
 কৰ্ম্মেন্দ্ৰিয়ে নাপায় বিচাৰি ;
 সৰ্ব্ব গত স্থিৰ নিত্য অব্যক্ত স্বৰূপ
 দেহা তাৰ নোহে অধিকাৰী ।
 জন্মিলে মৰণ হ'ব মৰিলে জনম
 অতি স্থিৰ প্রকৃতিৰ বীতি ;
 পৰম ব্ৰহ্মত শেষে নিজক সমৰ্পি
 তেৰে পায় আত্মায় নিকৃতি ।
 স্থিৰ মনে ধ্যান কৰা আত্মাৰ স্বৰূপ
 চিন্ত কৰি ব্ৰহ্মত স্থাপন,
 তেৰে হ'ব ব্ৰহ্মপ্ৰাপ্তি সেয়ে ব্ৰহ্মজ্ঞান
 জানা ইতো গীতাৰ বচন ।

নমো নমো পৰমাত্মা ব্ৰহ্মৰ স্বৰূপ
 তুমি হস্তে ব্ৰহ্মদৰ্শন ;
 জনমমৰণৰ দুঃখহৰণৰ হেতু
 দিয়া প্রভু সমূল নিৰ্বাণ ।

ভক্ত-স্তুতি ।

শুদ্ধচিত্ত ভয়হীন ইন্দ্রিয়সংযমী
 জ্ঞানযোগে সদা নিষ্ঠাবান ;
 নিকাম ভাবত কৰে বেদকৰ্ম্ম যত
 সৰ্বভূতে অতি দয়াবান ।
 সৰল কোমল মন শাস্ত সত্যবাদী
 ক্রমাশীল পবিত্র অন্তৰ ;
 লোভহিংসাশূন্য মন ধীৰ অচঞ্চল
 পৰশ্রীত নহয় কাতৰ ।
 মই পূজ্য ভাব নাই দম্ভক্ৰোধহীন
 বিষয়ত অনাসক্ত মন ;
 ঈশ্বৰভক্ত জানি নমস্কাৰ কৰি
 তযু পদে পশিলে। শৰণ ।

গীতাসাৰ স্তুতি । (২)

ধৰ্ম্মত প্ৰবৃত্তি নাই অধৰ্ম্মত মন
 অনাচাৰী পবিত্ৰতাহীন ;
 সততে স্বাৰ্থৰ চিন্তা বিষয়ী পৰম
 কৰে সদা আত্ম পৰ ভিন ।
 শত-আশাপাশে বদ্ধ কামভোগে ৰতি
 বঞ্চনাতে ধন উপাৰ্জ্জন ;
 মদগৰ্বেৰ অন্ধপ্ৰায় ঘোৰ অত্যাচাৰী
 নৰাকাৰে পশুৰ সমান ।
 অশুৰৰ জন্ম পায় জনমে জনমে
 দূৰ হয় ঈশ্বৰৰ হস্তে ;
 মুক্তি তাৰ বহু দূৰ জানিবা নিশ্চয়
 ঘোৰ শাস্তি জীৱনৰ অস্তে ।
 কাম ক্ৰোধ লোভ তিনি নৰকৰ পথ
 জানি সত্য গীতাৰ বচন ;
 নোৱাৰি এৰাইবে প্ৰভু পৰম ঈশ্বৰ
 তোমাতেই পশিলোঁ শৰণ ।

দুৰ্গানাম স্তুতি ।

সতী সাধবী মহামায়া ভবানী ভবমোচনী ;
 আৰ্য্যা দুৰ্গা জয়া আছা ত্রিনেত্রা শূলধাৰিণী ।
 পিনাকধাৰিণী চিত্রা চণ্ডঘণ্টা মহাতপা ।
 মন বুদ্ধি অহঙ্কাৰা সৰ্ববিত্তা মহাজপা ।
 সৰ্বমম্বময়ী দেবী অনন্ত ভৰতাবিনী ;
 অপৰ্ণা অনেকবৰ্ণা পট্টাস্বৰ বিভূষিণী ।
 অনেক বিক্রমা দেবী মহিষাসুৰমৰ্দ্দিনী ;
 মধুকৈটভ হস্তাও চণ্ডমুণ্ডবিনাশিনী ।
 সৰ্বাসুৰ বিনাশা ও সৰ্বদানবঘাতিনী ;
 অনেকহস্তা বৰদা সৰ্ববশস্ত্রাঙ্গধাৰিণী ।
 কিশোৰী যুবতী বৃদ্ধা সৰ্ববশক্তিপ্রদায়িনী ;
 বনদুৰ্গা মাতঙ্গিনী সৰ্ববাহনবাহিনী ।
 দুৰ্গানাম লোৰা হব শত্ৰুৰ বিনাশ ;
 দুৰ্গা দুৰ্গা বুলি কৰা পাতকৰ নাশ ।

অক্ষৰ ব্ৰহ্মশোভা ।

চক্ষুৰাদি ইন্দ্ৰিয়ৰ অগোচৰ তুমি
 তুমি দেব নিগুণ অক্ষৰ ;
 ধ্যানৰ অগম্য তুমি আকাৰবিহীন
 পৰমাত্মা অব্যক্ত ঈশ্বৰ ।
 নিৰ্লিপ্ত পৰমব্ৰহ্ম সত্য সনাতন
 আদিদেৱ জগতকাৰণ ;
 স্থূল হস্তে স্থূলতৰ অতি সূক্ষ্মৰূপী
 স্থূল দৃষ্টি নাপায় দৰ্শন ।
 স-গুণ শৰীৰী তুমি গুণৰো আকৰ
 প্রকৃতিত তোমাৰ বিকাশ ;
 ইচ্ছাময় তুমি দেৱ সৰ্ববৰূপ ধৰা
 নানাকৰ্ণে কৰিছা প্রকাশ ।
 যোগী ঋষি মুনীশ্ৰেণু ধ্যানযোগ কৰি
 পোৱা নাই মহিমাৰ অন্ত ;
 তুমি দেৱ কৃপাময় ময় তযু দাস
 জানি কৃপা কৰা ভগৱন্ত ।

জগদ্ধাত্রী স্তুতি ।

আধাৰ অধেয় তুমি বিশ্বজগতৰ

ধ্বিতীৰূপ তুমি ধৰা ;

জগতধাৰিণী দেবী অচলাস্বৰূপা

জগতৰো ভাৰ হৰা ।

সবাকারে দেবী তুমি শক্তিস্বৰূপিণী

শক্তিরূপ আছা ধৰি ;

শাক্তাচাৰপ্ৰিয়া তুমি শান্তৰ পূজিতা

সেৱা কৰে। তযু পাৱে পৰি ।

ভকতৰ জয়দাত্রী আনন্দৰূপিণী

দেবাসুৰ নৰ প্ৰপূজিতা ;

জয় জয় জগদ্ধাত্রী জগতব্যাপিনী

জয় জয় জগতৰ মাতা ।

অনু পৰমানু তুমি স্থূলসূক্ষ্মৰূপা

প্ৰাণাপান তুমি পঞ্চবায়ু ;

কালাকাল সৰ্ব্বৰূপা বৰপ্ৰদায়িনী

জীৱ মাত্ৰে তুমি পৰমায়ু ।

মহেশ্বৰী বৰাঙ্গনে আছা মহামায়া

দয়াকৰুণা দুঃখবিমোচনী ;

তোমাৰ চৰণে আই শৰণ পশিলে।

ৰক্ষা কৰা শক্তি সনাতনী ।

গীতাসাৰ স্তোত্র । (৩)

ফলত নকৰি আশ কৰ্তব্যক মানি
 কৰ্ম কৰে সেয়ে মহাজন ;
 আচল সন্ন্যাসী; তেওঁ যোগীৰ প্ৰধান
 জ্ঞানা ইটো গীতাৰ বচন ।
 কৰ্ম্মক আশ্ৰয় কৰি যোগী যোগ কৰে
 যোগসিদ্ধি কৰ্ম্মৰ কাৰণ
 কৰ্ম্ম বিনে নিষ্কৰ্ম্মক যোগীও নাপায়
 কৰ্ম্মযোগ মোক্ষৰ সাধন ।
 সংকল্প বিকল্প নাই বিকাৰৰহিত
 কৰ্ম্ম কৰে সদায় নিষ্কাম ;
 নিজ আত্মা সম জ্ঞান সকলো জীৱক
 সেহি যোগী চৰণে প্ৰণাম ।
 আত্মায় আত্মাৰ মিত্ৰ পৰম বান্ধৱ
 শত্ৰুভাৱ আত্মাৰে বিকাৰ ;
 আত্মামনবিৰোধত ঘোৰ যুদ্ধ হয়
 আত্মজয় শত্ৰুৰ সংহাৰ ।
 পবিত্ৰ মানবো দেহা পুণ্যকৰ্ম্মভূমি,
 কুৰুক্ষেত্ৰ তীৰ্থৰ সমান ;
 দশেন্দ্ৰিয় দশবৃত্তি কোৰৱৰ প্ৰায়
 অন্ধমন ধৃতৰাষ্ট্ৰ যেন ।

প্রপঞ্চ পাণ্ডুর পুত্র পাণ্ডব সহিত
 চলে ঘোর কুরুক্ষেত্রবণ ;
 ধর্ম্মৰ পক্ষত থাকে সাবধি মাধব
 সঞ্জয় মনৰ দিব্যজ্ঞান ।
 সুসংযত দেহমন অতি স্থিৰ চিত্ত
 নিৰ্ব্বিকার অচঞ্চল প্রাণ ;
 পরমাত্মা সমাহিত কৰি আত্মামন
 যোগী কৰে ব্রহ্ম-আব্রাধন ।
 ময় দেৱ কৰ্ম্মশূন্য জ্ঞানভক্তিহীন
 তুমি সে কেৱল মোৰ আশ ;
 কৃপাময় তুমি হৰি দোষ ক্ষমা কৰি
 কৰা মোক চৰণৰ দাস ।

গীতাসাৰ শ্লোত্র । (৪)

পার্থিব যতেক মানে মনৰ বাসনা
 একেবাৰে যি কৰে বিনাশ ;
 আত্মাতে আত্মাৰ তুষ্টি নিৰ্ব্বিকার মন
 মুক্তি মোক্ষ তাতে নাই আশ ।
 দুখত উদ্বেগ নাই সুখত বিবাগ
 ভয়ক্ৰোধশূন্য যাৰ মন ;

শুভাশুভ লাভালাভ সমান যাহার
 স্থিতপ্রজ্ঞ পুরুষ প্রধান ।
 ইন্দ্রিয়ৰ বস্তু হস্তে ইন্দ্রিয়সকল
 আত্মাতেই কৰে সংৰক্ষণ ;
 কাছয় যি দৰে দেখা শৰীৰৰ মাজে
 কৰি ৰাখে অঙ্গ সঙ্কোচন ।
 ইন্দ্রিয়ক বন্ধি ৰাখি বিষয়ত ভোগ
 কৰে দেহা কঠিন শাসন ;
 তাকে যোগ বুলি ভাবি কৰে অভিমান
 মুক্তি নাই বিনে ব্রহ্মজ্ঞান ।
 ইন্দ্রিয়ৰ সঙ্গ এৰি ভক্তিৰ সহিত
 ঈশ্বৰত অৰ্পি হিয়া মন ;
 কৰ্ত্তব্যজ্ঞানত কৰা নিকাম কৰ্ম্মক
 সিদ্ধি হব পাবা ব্রহ্মজ্ঞান ।
 শুনিও ইসব তত্ত্ব গীতাৰ বচন
 মোৰ দেখোঁ পাপতেই মতি ;
 কৃপা কৰি ৰক্ষা কৰা দেৱভগৱন্ত
 তুমিয়েসে অগতিৰ গতি ।

গীতাসাৰ শ্লোত্র । (৫)

তুমি বিনে আৰু নাই জানিছোঁ নিশ্চয়

তুমি আছা বিয়াপি জগত ;

জগতৰ বস্তু মানে তোমাতেই আছে

মণি-গথা সূত্রত যিমত ।

জলৰ তুমিয়ে বস বেদৰ ঔঁকাৰ

শশীসূৰ্য্য বিজুলীৰ প্ৰভা ;

আকাশৰ তুমি শব্দ অগনিৰ তেজ

দীপ্তিমন্ত উজ্জ্বলৰ আভা ।

তেজস্বীৰ বলবুদ্ধি বিদ্বানৰ বিত্তা

তুমি দেৱ জীৱৰ জীৱন ;

অনাদি অনন্ত তুমি অক্ষয় অব্যয়

সৃষ্টি-স্থিতি প্ৰলয়-কাৰণ ।

মৰণৰ-ভয়-নাশী মুক্তিৰ উপায়

এক মাত্ৰ তোমাৰ ভজন ;

তোমাকেই জানি নৰে ব্ৰহ্মপদ পায়

তুমি ব্ৰহ্ম মোক্ষৰো কাৰণ ।

ত্ৰিকালজ্ঞ তুমি দেৱ তুমি সৃষ্টি কৰা

ভবিষ্য অতীত বৰ্ত্তমান ;

সকলোকে জানা তুমি জ্ঞানৰ অতীত

মায়াৰূপী জগতৰ প্ৰাণ ।

অধিতুত অধিদৈব অধিযজ্ঞচয়ে
 কৰে যদি তোমাৰ ভজন ;
 যোগভ্ৰষ্ট কদাপিও নহয় সিজন
 ধ্ৰুৱ সত্য গীতাৰ বচন ।
 নাই শ্রদ্ধা ভক্তি জ্ঞান পাপতেই মতি
 দানধ্যান নাই তাৰ লেশ ;
 চৰণত পৰি কৰে। কাতৰে কাকূতি
 ৰক্ষা কৰা মোক হৃষীকেশ ।

দশাৱতাৰ স্তোত্র ।

দশৰূপী ভগবান কৰে। নমস্কাৰ,
 প্ৰথমতে মৎস্যৰূপে বেদৰ উদ্ধাৰ ।
 পিঠিত ধৰিবে লাগি ধৰণীৰ ভাৰ,
 দ্বিতীয়ত ধৰিয়াছ। কচ্ছপ আকাৰ ।
 পুনৰপি বৰাহৰ ৰূপ ধৰি তুমি,
 হেলায় দন্তৰ অগ্ৰে উদ্ধাৰিলা ভূমি ।
 নৰসিংহৰূপ ধৰি নখে বিদাৰিলা,
 হিৰণ্যকশিপু প্ৰভু হেলায় নাশিলা ।
 বামনৰ ৰূপ ধৰি বলিক ছলিলা,
 অতিদান বেয়া তাৰ নিদৰ্শন দিলা ।

পশুৰামৰূপ ধৰি সংহৰিলা ভাৰ,
 নিষ্কৃত্রিয় কৰি ভূমি তিনি সাত বাৰ ।
 বামচন্দ্রৰূপে দেৱ ধৰি অৱতাৰ,
 অত্যাচাৰী বাৰণক কৰিলা সংহাৰ ।
 বলৰাম ৰূপে তুমি ভক্তৰ সহায়,
 হলধৰি নাশ কৰা দুৰ্গ বিপুচয় ।
 বুদ্ধৰূপে কৰিয়াছা দয়াৰ প্ৰচাৰ,
 শ্লেচ্ছনিধনৰ হেতু কল্কি-অৱতাৰ ।
 ধৰ্ম্ম থাপনৰ হেতু আপোন মায়াত,
 যুগে যুগে অৱতাৰ ধৰা অসংখ্যাত ।
 তুমিয়েসে গতি মোৰ গতি নাই আন
 দশৰূপী ভগবান কৰা পৰিত্ৰাণ ।

গণেশ স্তোত্র ।

সিন্দূৰৰ ধাৰে শোভিত স্তন্যদ্বয়
 দুই গণ্ডস্থল যাৰ ;
 বিঘ্নবিনাশন একদন্তধাৰী
 কৰেঁ। মই নমস্কাৰ ।
 ত্ৰক্ষাৰ বন্দিত শুভবৰদাতা
 পাৰ্ব্বতীৰ প্ৰিয় পুত্ৰ ;

তপ্তকাঞ্চনৰ সদৃশ বৰণ
 বিষধৰ যজ্ঞ সূত্ৰ ।
 সৰ্বসিদ্ধিদাতা দেৱ গণপতি
 লক্ষ্যোদৰ গজানন ;
 বাধা কল্পতৰু জগতৰ গুৰু
 সেবোহঁো তমু চৰণ ।

ঈশস্তুতি ।*

তোমাৰ মহিমা পৰম ঈশ্বৰ
 বিশ্বৰ পালক তুমি ;
 অতি কাৰুণিক পৰম দয়ালু
 ধৰ্ম্মবিচাৰৰ স্বামী ।
 তোমাকে প্ৰণামো কৃপা ভিক্ষা কৰোঁ ।
 পোন বাটে নিয়া মোক ;
 যি পোন বাটত চলিছে সদায়
 তমু কৃপাপাত্ৰ লোক ।
 কোপত পতিত যি পথত চলে
 সি পথে নিনিবা মোক ;
 নাইবা চলিছে যি পথত প্ৰভু
 পথভ্ৰষ্ট যত লোক ।

* মুছলমানৰ আদি স্তুতি
 আল্‌হাম দুগিল্লাৰ ভাঙ্গনি ।

পৰমব্রহ্ম স্তোত্র ।

মন বুদ্ধি অহঙ্কার চিন্ত নোহা তুমি
 নোহা তুমি কৰ্ম্মোদ্ভ্রিয়চয় ;
 পঞ্চভূত নোহা তুমি চিদানন্দরূপ
 পৰি কৰেঁ। নমস্কার মই ।
 প্রাণরূপ পঞ্চবায়ু আৰু সপ্তধাতু
 অল্পময় পঞ্চকোষ যত ;
 সবাবেঁ। অতীত তুমি চৈতন্যস্বরূপ
 নমস্কার কৰেঁ। লক্ষ শত ।
 বাগদেব ধৰ্ম্মাধৰ্ম্ম-কাম-মোক্ষহীন
 বেদ যজ্ঞ তীর্থ আদি আৰ
 ইসবো নোহারা তুমি জগত্ত্বপ
 তোমাকেই কৰেঁ। নমস্কার ।
 পিতা মাতা গুরু শিষ্য ভেদাভেদ নাই
 নিৰ্ব্বিকল্প নিত্য নিৰঞ্জন ;
 নিৰাকার সত্য শির জ্যোতিৰ্ম্ময়রূপ
 তোমাতেই পশিলেঁ। শৰণ ।

শনি স্তুতি ।

অৰাসুৰ যক্ষৰক্ষ গন্ধৰ্ব কিল্বৰ
 কম্পূৰুষ উৰগেন্দ্ৰ আৰু বিছাধৰ ।
 বিষমত থাকা যদি তুমি শনিদেৱ
 নিশ্চয় বিনাশ তাৰ জানি কৰোঁ সেৱ ।
 নৰেন্দ্ৰ মুগেন্দ্ৰ হস্তী পশু পক্ষী নৰ
 কীট আদি ক্ষুদ্ৰ জীৱ ভূচৰ খেচৰ ।
 বিষমত তাৰো যদি থাকা তুমি দেৱ
 নিশ্চয় বিনাশ তাৰ জানি কৰোঁ সেৱ ।
 দেশ দুৰ্গ সৈন্য আৰু সেনানী নিবাস
 তোমাৰ কোপত পায় সকলো বিনাশ ।
 কুপিত তোমাৰ দৃষ্টি পৰে যত দেৱ ।
 নিশ্চয় বিনাশ তাৰ জানি কৰোঁ সেৱ
 স্তৱ স্তুতি নাজানোহেঁ। কৃপা কৰা দেৱ
 নিজ গুণে তুষ্ট হোৱা পদে কৰোঁ সেৱ ।

মহামায়া স্তুতি ।

নমো নমো মহামায়া দেবীর চৈশ্বরী
 হবে পূজা কবে যাব কমলচরণ ;
 নমো নমো ব্রহ্মবিজ্ঞা দিব্য জ্ঞানদাত্রী
 মুক্তি মোক্ষ সবাবো কারণ ।
 অজ্ঞান তিমির হস্তে জ্ঞান জ্যোতি দিয়া
 দিব্যচক্ষু কৰা উন্মিলন ;
 শোক তাপ দূৰ কৰা জগতজননী
 নাশ কৰা মায়াৰ বন্ধন ।
 ক্ষমাশীলা স্নেহময়ী মূৰ্ত্তিমতী দয়া
 মুক্ত কৰা মূল্যবিধায়িনী ;
 কুপুল্ল যদিও ময় অযোগ্য তোমাৰ
 পুল্ল তেওঁ তোমাৰে জননী ।

মহাদেৱ স্তুতি ।

প্ৰভু ঈশ অনীশ অশেষ গুণৰ,
 তুমি আকৰ পালক দিনজনৰ ।
 তুমি সাধিছা সদগতি দেৱসবৰ,
 নাশি দোৰ্ঘোৰ যুদ্ধত দৈত্যকুলৰ ।

তুমি পৰ্বতনন্দিনী পার্বতী সঙ্গে,
 বাজিছা ধৰি শত শশী কবঅঙ্গে ।
 বিধি বিষ্ণু মিলি সদা পাদোপৰি,
 স্তুতিবাদ কৰে বহু যুগ ধৰি ।
 শশীলাঙ্ঘিত শোভিত সুন্দৰ ভাল,
 তুমি পিঙ্কিছা কঙ্কালে ব্যাঘ্রৰ ছাল ।
 নয়ন ত্ৰয় শোভিত আনন যাব,
 পৰি পৰি বন্দোহৌ পদযুগ তাৰ ।
 বৰদাভয় শূল বিঘাল ধৰি,
 আছা উদ্ভব পালন নাশ কৰি ।
 মই পাতকী অভ্যাতী হোনমতি,
 তযু কিঙ্কৰ শঙ্কৰ সাধা গতি ।

চন্দ্রমৌলী স্তোত্র ।

পূৰ্ববৰ্ণ্যপ্ৰসঙ্গত বহু পাপ আচৰাত
 মাতৃ-কুক্ষিত থকাত মই,
 বিষ্ঠা-মূত্ৰ সংযুক্ত জঠৰত পৰি থাকি-
 দুখ-ক্লেশৰ সীমা নাই ।
 সেই সেই দুখৰ কথা মনে পৰিলে
 হৃৎপিণ্ড হয় কম্পমান,

বক্ষা অন্য উপায়ে নহয়ে জানো কৰা
 চন্দ্রমৌলী পৰিত্রাণ ।
 নাল্যত ক্রীড়াপ্রসক্ত তবল শিশুমতি
 ধূজাটিৰ ধ্যানশূন্য ;
 নিদ্রা তন্দ্রা প্রযুক্ত বসন বিবহিত
 বজ্জিত পাপ পুণ্য ।
 অল্প মাত্র দুখত বোদন কৰেঁ। সদা
 ক্ষুদ্র চিন্তাত পীড়্যমান ;
 বক্ষা অন্য উপায়ে নহবয়ে জানো কৰা
 চন্দ্রমৌলী পৰিত্রাণ ।
 প্রৌঢ়াবস্থা যৌবনত স্মৃতধন যুবতীর
 সঙ্গ-সুখে হতভ্রান ;
 বুদ্ধত্বও হীনবুদ্ধি বিষয় বিষধবর
 বিষে ধ্বংশিকৃত প্রাণ !
 বক্ষা অন্য উপায়ে নহবয়ে জানো কৰা
 চন্দ্রমৌলী পৰিত্রাণ ।

স্তুতি ।

ৰূপ নাই প্রভু তথাপি তোমাৰ
অস্তুৰত ৰূপধ্যান ;
বাক্যৰ অতীত জানিও তোমাক
স্তুতি কৰে। বহুমান ।
সৰ্বব্যাপী তুমি জানিও নিশ্চয়
তীৰ্থাদিক যাওঁ যনে ;
জ্ঞানকৃত মোৰ ই তিনি পাতক
ক্ষমা প্রভু নিজ গুণে ।

